

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

PRIMA ZI DE ȘCOALĂ

H. LERU

de H. LERU

— Bine, meștere, de ce n-ai zugrăvit în timpul vacanței?
— Păi, în timpul vacanței am zugrăvit casa de odihnă!

urzica

PORTRETI

Și-a întocmit autobiografia pe opt coli de hârtie, scrise mărunt, într-un stil dulos și elegiac, privind numai perioada plină de barbăție și de entuziasm, de la 23 August încoace. În trecut a fost o victimă, dovadă că liberalii l-au bătut măr pentru agitație țărănistă. De fapt a fost întotdeauna un om de stînga, dovadă crișma sa de pe Pantelimon, care se intitula conspirativ „La cocoșul roșu”. Uită însă să spună ce-a făcut pînă în 1944. Parcă poate să le țină minte omul pe toate?

La ședințele festive se-nscrie totdeauna la cuvînt. E bătașos și energic. Angajamentul lui străbate sala ca un curcînt. Popescu e ne-mai-pomenit, Popescu e teribil, Popescu e formidabil. Ah, dac-ar putea să vorbească el după tovarășul director, să vadă și tovarășul director cită armonie de idei și de principii există între ei doi! El studiază fața directorului și vede că ea se încruntă cînd vorbește Georgescu, dar se luminează brusc cînd începe să vorbească Ionescu sau Vasilescu. Pe la sfîrșit, îi vine și lui rîndul. El, vedeți dumneavoastră, a fost indignat cînd l-a ascultat pe Georgescu. El e de aceeași părere cu Ionescu sau Vasilescu. Fața directorului surde, și atunci vorbitorul ridică profetic brațele, nimicindu-l cu privirile sale pe bietul Georgescu. Popescu e sincer, e combativ, e autocritic.

Cu sănătatea nu prea stă bine. Are reumatism, palpiții de inimă, de ulcer a fost operat de cîteva ori, și-a făcut radiografie la un doctor particular și i s-a prescris liniște și odihnă. Slujba e grea, macină nervii. Popescu merge la dispensar și cere concediu o lună. Doctorul îi dă două zile. Miercuri, însă, cînd să între la Carul cu Bere, era gata să dea nas în nas cu directorul. Atunci o tuse sălbatică îl zgudule pe Popescu, și bietul om strigă cu desperare la milițianul din colț: „Tovarășe milițian, nu știu unde e vreo farmacie deschisă?”

Lui Popescu îi plac ciorbele acre. Vineri însă s-a terminat borșul. Consoarta s-a ales cu acest prilej cu cîteva vînatăi bune pe față, și drept consecință s-a refugiat indignată „la mama”. În schimb, de 8 Martie, Popescu cumpără de la „Alimentara” din colț bomboane de doi lei sută de grame, și le împarte colegilor. La gazeta de perete a scris și un articol despre Ziua Femeii. Cinci pagini de mașină, la două rînduri. Popescu merge și în provincie, în delegație. Fiindcă a auzit că la hotel sînt purici, Popescu cere cameră specială. La cantină nu-i place mîncarea. Popescu cere regim. În provincie e noroi și Popescu cere mașină. Natura e pitorească, la orizont se văd piscurile de cremene ale munților. Popescu, care e o fire sensibilă, cere șoferului să-i ducă acolo. Cincizeci de kilometri, nu e mare lucru. Drumul e prost și a doua zi mașina intră la garaj pentru reparații. Popescu e însă radios, la București povestește cum l-au ieșit urșii în munți și cum, păstrîndu-și prezența de spirit, a reușit să-i pună pe goană. Apoi face raportul. Treburile merg bine, lipsuri nu sînt. Dacă Popescu e responsabil cultural, clubul se închide pentru reparații. O lună vîruiț. O lună vopsiț. O lună dușumelele. La bibliotecă nu e voie să mergi; prinde murdărie parchetul. Șah n-ai voie să joği; piesele de șah se pot pierde! Popescu ține cheile. Popescu interzice. Popescu e cultural.

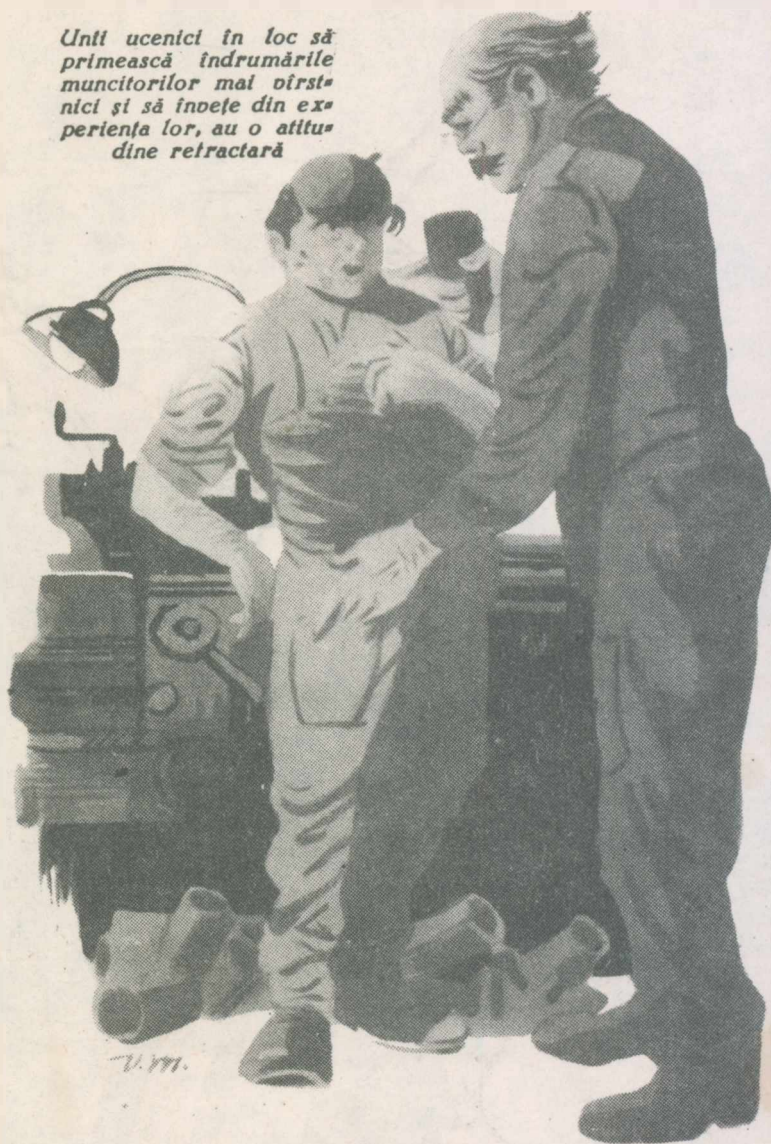
Dacă Popescu e responsabil administrativ, face economii. Pahare nu cumpără, că se sparg. Linguri nu aduce, că se fură. Cuștile sînt de prisos, s-au văzut accidente. Baia e închisă de trei săptămîni. Mal bine, nimeni n-o să răcească. Caisele sînt stricate; a dat grindina. Macaroanele n-au brînză; italienii ar zice mersi să le albă și așa. Cearșafurile nu s-au spălat de trei luni; cu ei li e somn doarme buștean.

În concediu Popescu e indignat. Nu vede soarele. Nu vede marea. Nu vede muntele. Băile de nămol au miros. Băile de acid carbonic îl pișcă. Băile de pucioasă îl înescă. La munte nu-i place că obosește. De mare îi e lehamite, îi urlă capul mereu. Cînd e soare e indispus, face congestie cerebrală. Cînd plouă e necăjit, dacă știa rămînea foarte bine acasă. Ciorba de la cantină îl întristează. Cel din cameră I se par mîtoci. Femeia de serviciu are nasul cîrn, să știți că-i place să se în sfîrșit, nu mai e de trăit.

La slujbă Popescu e punctual. Vine la fix și ceva, și pleacă la fix fără ceva. Uneori e foarte ingenios. Odată a vrut să aște cînd e ziua de naștere a șefului de serviciu, și a aște. Nici nu vă trece prin gînd cum. Să vedeți. Marti, subalternul său, referentul Axinte, a venit fericit la birou. A zis că se-nsoară. Popescu l-a privit sever, prin sticlele ochelarilor: cine se-nsoară cere învoire pentru nuntă, și lui asta nu-i place. Apoi un gînd inspirat l-a luminat fața. A luat o hîrtie, a liniat-o frumos, a făcut copie. Numărul curent, numele și prenumele, anul, luna și ziua nașterii. Cu tabelul s-a dus mai întîi la șef. „Se însoară Axinte, să-i dăm și lui un cadou de nuntă”. Șeful e fliotim, a dat o sută neschimbată, dar s-a mirat: „pentru ce trebuia ziua nașterii?” Popescu a zîmbit: „Știi, pentru evidența donațiilor”. Lui așa îi place. El așa e-nvățat. El e corect. Corect a și fost. Lui Axinte l-a cumpărat un serviciu de șase pahare de apă, să nu se-nvețe bețiv. Șeful a primit de ziua lui, douăsprezece tacîmuri complete, de la paharele de lichior și pînă la furculiță. „Cu respect, să trăiți fericit, în numele colectivului, Tase Popescu”. Șeful a mîngîiat mulțumit cu privirea cadoul, și a întrebat într-o doară: „Dar lui Axinte ce lucruri i-ați luat?” Popescu a răspuns lute: „Tot lucruri gospodărești, tovarășe șef”. Popescu are și pasiuni. Îi place sportul. Îi place muzica. Ca sportiv activează în cadrul „Pronosportului”. În fiecare săptămînă completează zece buletine, la zero rezultate, să-i iasă motocicletă. Motocicleta nu l-a ieșit, dar l-a ieșit vorba că ține de șase luni incuțat echipamentul sportiv. Ca meloman, Popescu cîntă în struna șefilor chiar cînd aceștia fac din alb negru. Așă e Popescu. Un slujbăș „devotat”.

N. VĂLMARU

Unii ucenici în loc să primească îndrumările muncitorilor mai vîrstnici și să învețe din experiența lor, au o atitudine retractară

UCENICUL: - Nu mă învăța d-ta pe mine, știu cunosc eu mașina!
MAISTRUL: - Da, dar dacă o să mai lucrezi așa, n-ai să o mai cunosc eu!

Desen de VAL MUNTEANU

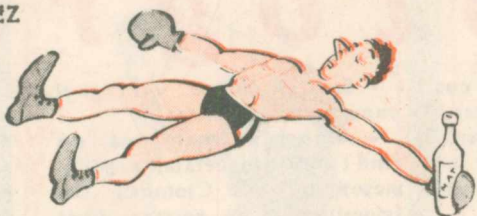
Unele întreprinderi din industria materialelor de construcție neîndeplinindu-și sarcinile de plan la seriositate importante (var, ciment, cărămidă, etc) fac greutăți șantierelor

- Fabrica de var ne anunță că va livra comanda în 48 de ore!
- Bine, dar nu uita cînd te întorci din concediu să-i întrebă ce au de gînd cu comanda!..

Desen de C. FLORIAN

DEMOSTENE BOTEZ

BACHUS BOXER

*Dinsul, nu-i un tip obscur
Este, zice el, boxer
Pumnul lui e ca de fier
Capul, tot atit de dur,*

*Zice: boxul e o treabă
Mai curând de un sîngeap,
Că nu-i chestie de cap,
Ci e chestie de labă.*

*Crede că la box se bate
Cam orbeste, la-nîmplare,
Și că nu e lucru mare
Dacă ești bătut în rate.*

*Teorie? Știu ce-i „soing”
Și ce-i aia „upercut”.
Știu ce este de făcut
Cînd e cazul să „ating”.*

*La antrenament nu oine
Ca să nu se obosească
Stă acasă, doarme, cașcă,
Și se simte-n formă, bine.*

*Boxul nu-i filozofie!
Dacă trag un chit de oin,
Cu un soing îi spun „amin”,
De-îl „numără” o mie.*

*Zice pe de altă parte
Și o spune net, pe față,
Cum că boxul nu se-voașă
Ca științele din carte.*

*Eu nu fac nimic de seamă
De nu beau mai înainte
Un „te oăd printre morminte
Sau un sfert de „adio mamă”.*

*Cînd îl critici el se-voaște:
- „Eu, de critici n-am nevoie
Că știu de la tata Noe
Ce e aia o bătaie.*

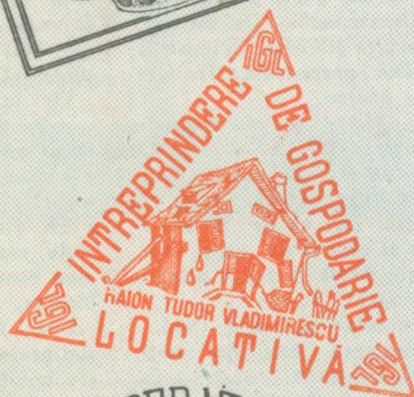
*Dar cînd urcă-așa pe ring,
În zadar se miră unii
Că rămîne între funii,
Atrnat ca un paing.*

*Și pe ring pentru moment
Am soluție la toate
Sînt boxer, nu sînt student,
Ringul nu e facultate”.*

*Și de-aceia nu-i mister
Că oricît e de precaut,
Cade-n primul rund „cnocaut”,
Ca trăsnet de-un somnifer.*

Proiecte de ștampile

Desen de M. IONESCU

N. STROE: IN FAȚA CORTINEI

Iubiți spectatori - vreau să spun - iubiți cititori. Pînă cînd se schimbă decorul... vreau să spun „pagina” și pînă cînd treceți la alt tablou... vreau să spun „la alt articol”, m-am gîndit să stăm și noi de vorbă cîteva minute... Ei, dar despre ce? E greu să găsești ceva așa, la intimplare, sau cum se zice, din birou!

Terenul! Terenul este salvarea.

Toată lumea e de părere că cea mai eficace muncă e muncă dusă pe teren.

De aceeași părere e și agronomul Toma Constantin din comuna Icușești, raionul Roman. O să spuneți că de ce am intrat eu, hodoronc-tronc, cu Toma Constantin!... Păi, n-am intrat eu! El a intrat. Și pe el îl auzi toată ziua: „Terenul, tovarăși! Să mergem pe

teren!” Și nu numai că o spune, dar o și face: într-adevăr, agronomul nostru e toată ziua pe teren... Însă pe terenul de fotbal al comunei. Poate să spună cineva că nu e pe teren? Este. Pe terenul ăsta l-a găsit și inspectorul Nae, cînd l-a cîdut pe agronomul nostru la Icușești.

- Și zi... pe teren... pe teren? a spus inspectorul.

- Ca băteșil... făcu agronomul, lovind cu sete în mîngie.

- Bravo! Ești activ, tovarășe!

- Dar d-ta ce învîrtești pe aici? se răfotî Toma Constantin.

Inspectorul Nae răspunse umil:

- Și eu... tot ca băteșil...

- Bravo, nenicule! Așa e bine! Pe teren!

Inspectorul îndrăzni din nou: - Sînteți de-aici, din Icușești?

- Dar... d-ta faci recensămîntul?

- Nu, întreb așa... ca omul...

- Și eu îți răspund ca agronomul. De pe-aici sînt.

- A, sînteți agronom?... se prefăcu mirat inspectorul Nae.

- Este!

- Și cum merge cu agronomia?

- N-avza d-ta grijă, că merge...Nu vezi? Toată ziua pe teren.

- Ei da! Și cu lucrările agricole cum merge?

- Strună!

- Păi, de unde știi, ai fost pe teren?

- Dar acum unde sînt, în Patajonia? Și mai slăbește-mă, te rog! Nici nu te cunosc!

- Atunci, să mă prezint: sînt inspectorul Nae din minister, și am venit să văd cum merge munca pe teren la agronomii noștri.

- Aoleu!... Din punct de vedere sportiv?... întrebă incremenit agronomul tehnician Toma Constantin.

- Nu! Din punct de vedere „dălsare”!

- Păi, să vedeți...

- Am văzut! Am văzut că nu ești birocrat!

- Nu! Asta nu!

- Iubești terenul!

- Da! Asta da!... Adică...

- Adică, ce să mai lungim vorba... vorba aia... curtea-l luminată.

Iubiți cititori, cred că și dv. sînteți luminați!...

Fața mea de cortină e terminată. Din culise îmi șoptește cineva că e gata tabloul următor. Treceți la alt tablou... scuzați, vreau să spun „la alt articol”.

Eu dispar după cortină!

Ca la fotografia!...

Dumnezeu să-i dea sănătate președintelui nostru că-i un om și jumătate. Ehe, habar n-aveți dumneavoastră ce om e! Mă rog, că s-o mai întîmpla, pe ici, pe colo, și cite unu' care să spună ceva pe socoteala lui... da' cine n-are dușmani? Iacă-tă eu... că mă știți, și tot mi-am găsit beleaua cu a lui Ciovrnache! Da' mă rog, aceea-i altă poveste... Ziceam... a, da, de președinte. De Urmuș al nostru.

Hei, păi să-l fi văzut dumneavoastră cînd cu treierul. O săptămîină și ceva nu s-a dezlipit de lîngă batoză.

Da' nu zici că de atunci a apucat și obicei de nu-ți mai vorbește decît cu mina pîinii. Ca la cetași.

- Frumoasă zi, măăă, ille!

- Frumoasă, bre, da' ce-ți veni de zglieri?

Rîde și el. Îi dă mina să rîdă. Acum. Da' parcă, ce, nu-mai lui? La toți ne dă mina să rîdem. Încalte de cînd s-a dus vestea de noi și la radio?

Ori poate crezi că mai e chip să ieși din Stăineni fără să tragă oamenii de tine ca de nu știu ce?

- Bravo, mă!... Am auzit!... Am citit și în gazetă de voi: ...3.500, mă? Halal să vă fie!

Să ne fie! Parcă ce, zicem noi altcum?... Da' nu zici că ne-a prăpădit și-o ploaie! Ehe, și încă ce mai ploaie! Tot grîul de din jos de canton l-am ridicat cu seceră. Întreabă-l pe președinte!

Hei, da' p-o urmă! P-o urmă ce să-ți mai spun? Păcat că nu te-ai întîmplat să vezi și dumneata convolul. Zece căruțe, două perechi de lăutari... Alai, bre! Nuntă, ce mai la deal la vale! Da' pe mine?... Pe mine să mă fi văzut!... Măcar că merg pe cincizeci și trei - mulțumesc, și dumentale la fel - da' atîta chluțam și cîntam, să jur! că-s mirele într-un ceas bun!

De cai nu-ți mai vorbesc. Zburau. Nu știu, zău, dacă am făcut un ceas pînă la Telpeni. La bază.

Aici jocuri și steaguri și, mă rog, de toate, de nu știu la care să privești mai dîntil.

Oamenii grămadă. La porți. Alții după noi. Cu pălăriile tot pe sus. În chiot.

- Stăineni, mă!... Uite-l și pe Urmuș! A venit cu colectiv! Al dîntil, mă!... Bravo Urmuș!

Și dă-i și fanfara de la cămin: „Mulți ani trăiască”. De trei ori. P-o urmă un marș.

Așa am intrat pe poartă.

Și numai ce-l aud pe Urmuș lîngă mine:

- Stați, mă, stați!... Ce vă pasă? Ca la fotografi!... Puneți mina pe saci! Repede!... Uite cîntaru' coloi... Ce te mai uști Cotrîță? Și tălică, moș Eanache? Ce vă uități?

Și doar ce apuc să sar din

căruță, că-l și văd alergînd cu sacul în spinare. Către cîntar.

Cantaragiu, unul Muscan. Îl cunoști. A fost vinzător la noi la cooperativă. Îl știe și președintele. Că dăia:

- Mă, zice, să nu-mi dai și aici lipsă, că te-a mîncat gata! M-auzi?...

Și iar fuga la căruță. Alt sac. Îl vede pe Nică Roșioru:

- Mai încet, mă, că te descelești!

Ori lu' Bobîrniche:

- Pe tine, melc, mă, să te fi făcut mă-ta... A naibil umbra aia de-o mai faci tu pămîntului!

Eh, d-aci am făcut noi formele, am luat chitanța și tamen bine cînd să ne-o citească Urmuș, iacă-tă și Zăreni pe poartă. Tot cu colectivă. Președintele lor, unu' Turculeț. Un omuleț atîtica. Prăpădu' lu' dumnezeu! Cînd a dat o dată cu pălăria de pămînt, s-a oprit fanfara.

- Luați-o, mă! Luați-le voi pe toate!

„Pe toate”, adică, mă-nțelegi, n-o uită dumnealui nici p-ala de astă-primăvară. Cînd cu brigada.

Da' nu zici că alde Tașcu al nostru, socotitorul, se mai dă și pe lîngă el. Și numai așa, de-al ciorilor:

- Ia vezi tu, mă, Turculeț, tată, scrie colea „chitanța nr. 1”? Că io-mi uitai ochelarii pe casă...

Și dă-i ris.

Cămășile pe noi, learcă. Și pleava de un deșt. Ne ochelîsem toți. Ca dracii. Și-mi ardea buza de-o țigară. Ca acu', la!... Mulțumesc, nu fumez „Carpați”!

- O țigară, moș Eanache? Tot ei Urmuș, săracu'! Îmi dă tabachera. Luați, mă, și voi! Bobîrniche, Cotrîță!... Luați! Și p-o urmă să mergem, mă!

- Mergem, ce-am zis noi că nu? Da, oricum, se cade, vorba aia, acu' după ce am luat și chitanța nr. 1, să plecăm așa fără să-i spunem măcar din ușa „ziua bună” lu' Aurică Boscu de la Meateu? Oleo, da' fuduii ne-am mai făcut, mă!... Ia haldem p-acoli!...

Intrăm noi și, cum e obiceiul, Noroe, noroc, să trăim cu toți și!... să mai vină un rînd! P-asta îi dă președintele.

Nu-mai bine începuse a se răcori și dinspre grădină năpădise deodată atîta belșug de arome de nu mai știu pe care s-o amîroși mai dîntil!... Flori?... Da' de unde flori? Ce-ți veni cu florile? Arome d-alea de ficățel și micî cum numai Aurică Boscu cu minușița lui știe să-ntoarcă.

Ca un făcut se oprește tamen atunci lîngă masa noastră și Oniță ceterașu:

- Din Stăineni, mă?... Voi sînteți aia cu chitanța?!

- Noi! glăsuim.

- Stau și eu cu voi! și-și pune cetera pe masă.

- Atunci să mai vină un rînd! sare din celălalt capăt al mesei unu' Sile Ciotonea. Un frige-linte și un scrișan de-și răsucesce pînă și țigara cu-n deșt!

- Ia c-o văzurăm și p-asta l'chihotesc într-un glas Cotrîță și Tașcu socotitorul. Ridică-te, mă, să te vedem și noi cum arăți la dărnicie!

Mal vin vreo cițiva din Telpeni, Oniță prinde a-i zice din ceteră și cînd, vorba aia, gata-gata să se-ncingă cheful, numai ce dă buzna pe ușa Uluță, curierul sfatului.

- Mă, aștia din Stăineni! Dați careva fuga pînă la bază că vă caută de la București!

- Ho, stați!... Nu așa! hotărăște scurt Urmuș, văzîndu-ne cum ne ridicăm. Parcă ce, trebuie să mergem toți? Să vedem mai întîi despre ce este vorba. Nu? Ia haldem pînă acolo, socotitorule!... Hai și mneatale, moș Eanache!

Pe drum îl iscodim pe Uluță:

- Cine-s, mă!... De unde?

- Păi, de pe la vreo gazetă...

Nu-ș' ce-i tot auzeam de niște fotografii!...

Și doar atîta îi trebuie președintelui. Îmi dă binîșor cu cotul:

- Moș Eanache! N-ai vrea tălică să-mi împrumuți vesta?

- De ce nu? Bucuros! Face unul care știu cît ține președintele nostru la d-ai d-astea. Păi ce, s-a pomenit pîna acu' fotografie la vreo gazetă fără el?

Așa că ce s-o mai lungesc. Dezbrac vesta și!...

- Da' lanțul, moș Eanache? se roagă și socotitorul. N-ai vrea să-mi împrumuți mie lanțul de la vestă?

- Iaca, poftim și lanțul! Cu ceas cu tot! Da' nădragii, mă, să nu mi-i cereți că nu vi-i dau nici mort.

Și așa, din fugă, ne mai abatem și pe la o fîntînă să ne mai limpezim de pleavă și ca să-și aleagă dumnealor freză.

- Și nici nu ne-am bărbierit măcar! își pipăie Urmuș fața țepoasă de arici.

Ei, ne mai scuturăm noi, ne mai netezim hainele și iacă-tă ne la bază. Intrăm înăuntru.

- Uite-i c-au și venit! face unul ochelul de lîngă tovarășul Prichea de la raion.

Dă mina cu noi.

- Am vrea să facem niște fotografii!... Aveți chitanța de predare la dumneavoastră?... Așa?... Foarte bine!

Ia chitanța și o dă unuia cu ochelari care nu-ș' ce tot umbra la niște dracii și deodată, tac-tac! Și parcă a fulgerat undeva.

- Mulțumesc!

Și i-o-ntinde înapoi lui Tașcu.

- Eh, acu-i, acu'l face din nou ochelul, măsurînd din ochi magazia mare, ticsită cu

saci. Să fotografiem și cîntarul!... Stiva aia de colo e a dumneavoastră, nu?... Ia, hai să punem mina... Toți! Dă-mi și mie unul... Măăă, da' greu mai e! Așa!... Sus cu el! Aici pe cîntar! Vedem noi acum! Zece, cincisprezece, cîți or în-căpea... Mai e loc?

Se dă un pas mai încolo.

- Mai aduceți unul!... Nu, nu așa! P-asta lăsați-l jos, lîngă cîntar... Dezlegați-l la gură... Titi, ce mai griu!

Alălalt, cu ochelari, se tot holba printr-o găurică.

- Aha! gîndesc. Asta trebuie că e fotograful.

Ochelul se-nvîrtește cu mîinile-n buzunar pe lîngă cîntar. Se uită lung la saci.

- Numai de n-ar cădea! zice. Și către mine: la treci, niște-luși, colea, moșule!... Ține de saci!... Așa! împinge!... Și dumneata! îl și poștește pe Urmuș. Numai niște-luși, pînă!...

Celălalt, socotitorul, nici nu mai așteaptă invitația. Odată numai ce-l văd că încremenește lîngă mine zîmbitor și cu mina în șold, că, ce să-ți mai spun, numai buchetul de mireasă îi mai lipsea.

- Nu așa, frate! sare ochelul. Pune mîinile amîndouă pe saci și împinge!... Nu te uita la mine!...

Se dă de partea cealaltă a cîntarului.

- Mă, parcă n-ai mai fost la fotografi! se necăjește președintele. Ia treci colea și lasă-mă pe mine la mijloc!... Se vede vesta, moș Eanache?...

Fotograful se tot lasă pe vine, închide din ochi, îl văd eu că nu prea e priceput. Dracu' a mai văzut fotograf să închidă ochii?

Președintele începe să-și plardă răbdarea.

- Noi, zice, ne-am aranjat!... Sîntem gata! și-și mai trece o dată palmele peste freză.

Fotograful nimic. Iar închide un ochi. Se uită în toate părțile. Știi, parcă tot n-are loc de noi. Și deodată:

- Gata! zice. Dumneavoastră, hei!... Dați-vă deoparte să fotografiem.

- Să fotografiati?... Ce să fotografiati? se înecă președintele.

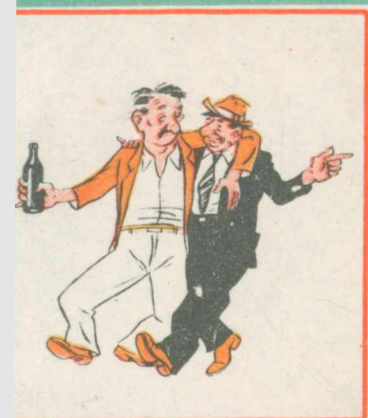
- Sacii, frate! Și cîntarul!... Sare și socotitorul:

- Bine, da' noi? Că doar noi am leșit frunțași la colectări, nu!...

Uff, greu mai e de cap Tașcu asta! Măcar că e socotitor. Un ceas dacă nu mi-a bătut capul. Și numai cît a încercat și bietul Urmuș să-l lămurească.

- Mă, cum ciorilor n-ai fi priceput tu? Că eu din capul locului mi-am dat seama că e vorba de saci!... Da' tuuu... Așa le înțelegi tu întotdeauna! Pe dos!... Moș Eanache! Îți dau vesta acu' Ori!...

SILVIU GEORGESCU

- Sint un om sincer : mie nu-mi plac ocolişurile, merg drept!..

- Mi se face părul măciucă !

Ce să fac !? Sint o mamă slabă !

- Eu sint un om drept !

ene de FRED GHENĂDESCU

Desen de ROMEO VOINESCU

ZIUA AVIAȚIEI
R. P. R.

AVIATORII ÎNTRE EI. - Privește, escadrila îl urmează de aproape pe comandant!..

MIRCEA PAVELESCU

Gînduri despre zăpăceală

Cui nu se ntmplă, citeodată, seara
Să se cufunde-n visuri, la birou,
Să orea să scrie versuri cu tlgara
Și să-și fumeze propriul stilou?

Și ntr-un tîrziu s-observe cum se
amuză
Vreun nepotel cea mai răsărit,
Cu gîndul care-i spînzură pe buze :
- „Săracul nenea, a îmbătrînit“.

Și-atunci pledezi, perseverînd a
spune
Că n-ai intrat cu mintea în eclipsă,
C-ades distracția-i distincțiune
Și numai citeodată e o lipsă.

Dar brusc te mușcă șarpele-ndoielii
Și cazii cîi ești de mare în mutism :
„Distracția“ e-un nume-al zăpăcelii
Sau cum se spune, e-un eufemism.

Și te gîndești că nu e cu puțință
Aceste noțiuni să le despartii.
.....
X' ultă luni să vină la ședință
Inșă nu ultă pocherul de marți.

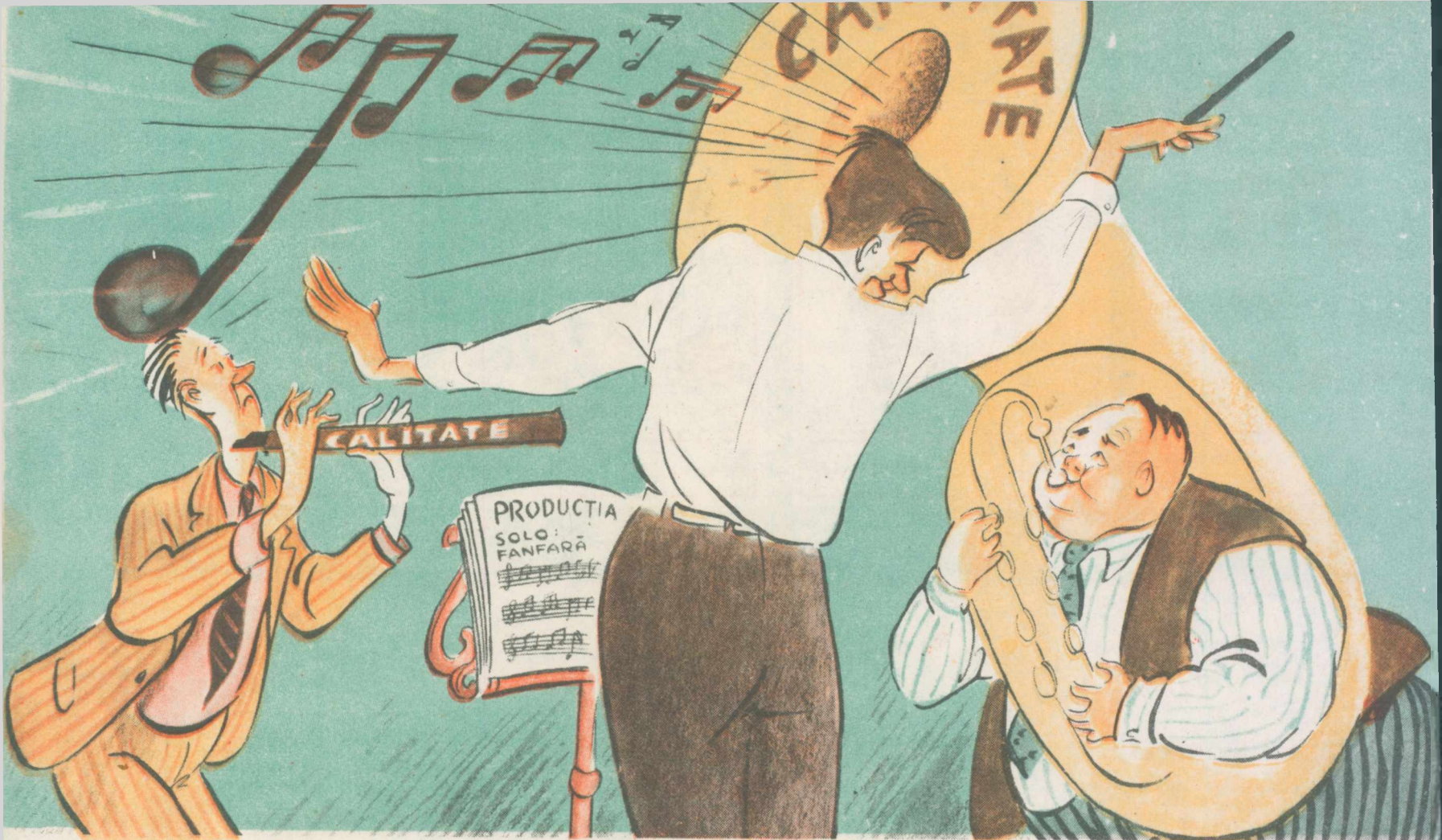
De secretarul Zet l-a prins visarea,
Acum e-n nori, cu capul în Olimp.
E zăpăct, nu și-a făcut lucrarea
Dar Pronosportul l-a făcut la timp.

Subșefa e distrată și bizară
Și-i cu corespondența încurcată
(Bine-înțeles nu cea particulară
C-ar fi de multă oreme dîtoartată).

Un alt tovarăs X se îndignează :
- Sint copleșit de treburi totdeauna,
Dar la realizări argumentează
Că-i zăpăct și n-a făcut nici una.

Un casier mîmează plăctiseala,
La resturi mici se simte indispus
Și le greșește-n minus. Zăpăceala ?
Ași niciodată n-a greșit în plus.

Cred c-am găsit, gîndindu-mă mai
bine
Un adeoăr necris în nici un text :
Distracția aceasta, după mine,
Nu-i un eufemism, ci un pretext.

CUM DIRIGEAZĂ UNII PRODUCTIA

Matilda și Eliza

de ERNA ALBU

Tărășenia a început de la telefon. Dar mai bine să spun cum era înainte de tărășenie. Înainte era bine. Locuiau amândouă în același apartament, compus din două camere, hol, baie și bucătărie. Erau, vasăzică, colocatare. Într-o cameră stătea Eliza, în cealaltă Matilda. Funcționare amândouă. Eliza fusese logodită cândva, demult, dar logodnicul a lăsat-o pentru una bogată și Eliza nu s-a mai măritat niciodată. Matilda fusese măritată vreo trei ani, tot demult, bărbatul i-a murit și de atunci a rămas și ea singură.

La început s-au înțeles foarte bine. Pe seară stăteau în holul comun, Eliza făcea cîte o cafe-luță, Matilda îi dădea în cărți - îi tot cădea un crai de verde pe drum de zi și ce-i drept a venit controlorul de la lumină și a căzut de pe scaunelul pe care se urcase la contor, dar ce-avea asta de-a face cu cărțile Elizei? Eliza venea în camera Matildei și asculta radio, alteori venea Matilda la Eliza și dădea cîte un telefon. De la telefon s-a tras tot buclucul. Matilda dăduse numărul Elizei la cîteva neamuri. De obicei Eliza le răspundea foarte amabil și o chema pe Matilda numaidecît. Dar într-o după-amiază, cînd Eliza dormea, a sunat nepotul Matildei, Gigel, și a cerut să vorbească cu tanti-sa (voia s-o roage să-i facă rost de la instituția ei de bilete la meci). Eliza, somnoroasă și îmbufnată, că avusese o zi proastă la birou, i-a repetit că sună la ora asta și i-a trînit telefonul. Gigel i-a povestit mătuiși-si, care i-a cerut, acră, socoteală vecinei. Eliza a răspuns și mai acră, că telefonul ei nu e public și ca probă că nu e, uite că funcționează și încă mai bine decît ar fi nevoie, că sună la toate orele pentru toți neisprăviții! Pam, pam! De atunci să te ții! Matilda umbla noaptea pe străzi, pe la telefoane publice și o suna pe Eliza numai așa, ca să n-o lase să doarmă și să-i arate că și de la telefoanele publice se poate chema la orice oră! Chema și închidea, sau întreba cu voce pitigăiată „Alo, Pompieri!” sau „Alo, Sal-

varea?” Nu mai avea somn nici una. Pînă s-a săturat Eliza și a desfilinat telefonul. Dar atunci a început tărășenia cu baia. Eliza ciocănea la ușă: „Baia, vă rog” (că nu-și mai vorbeau decît la mare nevoie, și atunci numai cu... „dumneavoastră”). Matilda, ca să nu-i dea drumul, a început să facă gimnastică și să se plimbe în cerc prin baie, numărînd bucățelele de mozaic. Eliza a plecat nespălată la birou, dar a întîrziat un sfert de ceas, și Matilda - douăzeci de minute. A doua zi, Eliza a pîndit și a intrat ea înfil. Acum ciocănea Matilda la ușă: Baia, vă rog! Înăuntru Eliza număra pînă la zece mii și făcea băncane de săpun. De data aceasta a plecat Matilda nespălată, dar tot a întîrziat jumătate de ceas și barem Eliza a pierdut ziua cu totul. De-atunci s-au organizat, se scoală pe la patru și dau năvală în baie. Care nimereste înfil se incule și stă. Matilda citește acolo „Mizerabili!”, iar Eliza țese ciorapi la ușă. Sau invers. Eliza țese ciorapi înăuntru și Matilda citește „Mizerabili!” la ușă.

Tot de la baie a pornit și altă tărășenie. Într-o duminică Matilda invitase musafiri la masă și de dimineață se pregătea să facă o baie. Eliza a mirosit cum devine cazul, a adunat ca fulgerul un morman de rufe și s-a închis în baie, să le spele. Matilda a spălat și ea tute vreo trei batiste în bucătărie, le-a atîrnat în pod, a încuiat podul și a luat cheia „că are rufe”. Cînd a terminat Eliza cu ale ei din baie și a găsit podul încuiat, a întins rufele în hol, mai ales că știa că Matilda aștepta musafiri. Matilda a tăiat frumuseț frînghia și rufele Elizei au căzut jos. Eliza le-a adunat tăcută, dar a început curățenie mare. Cînd au venit musafirii Matildei, Eliza i-a primit de pe scară cu covoare scuturate în cap, în hol s-au împiedicat în alte covoare strînse și în mobila Elizei

scoasă la bătut și curățat. Au intrat cu picioarele în ligheane și au primit defilarea Elizei, cruntă, în capot suflecat, murdără de funingine, cu basma pînă la nas și căldarea în mîna. Cît despre Matilda, zăcea pe divan, cu criză de nervi, așa că tot e bine că au venit musafirii la masă, că au avut cîine s-o îngrijească și să-i aducă ceva de mîncare de la restaurantul din colț.

Dar cea mai interesantă chestie a fost cea cu concursul de gălăgie. Matilda are radio. De cînd s-au certat, îl puneau să cînte tare, după - masă, cînd știa că Eliza vrea să doarmă. Nu dormea nici ea ce-i drept, dar merita satisfacția. Eliza a zis: „Muzică, ai? Las-că-ți dau și eu muzică!” Și a chemat-o pe nepoată-sa Mioara, care studiază vioara, să facă exercițiile la ea. Scrit, scrit, toată după-masa. O amețea și pe Eliza, dar merita satisfacția. Atunci Matilda a zis: „Exerciții instrumentale, ai? Las-că-ți dau eu instrumente!” Și i-a chemat pe nepoșelul ei, Nicușor, să bată toba la ea. Știi, ca în cîntec: „Nicușor are o tobă, bum, bum, bum!” O năucea și pe Matilda, dar merita satisfacția. Eliza a zis: „Copil gălăgios, ai? Las-că-ți dau eu copil!” Și a adus copilul unei prietene. Unul mic de tot care țipa uaa, uaaa! cît îl ținea gura. O zăpăcea și pe Eliza, dar merita satisfacția. Matilda a zis: „Urlete, ai? Las-că-ți dau eu urlete!” Și a adus de la un vecin un cîine mare. L-a instalat în hol și i-a pus pe Nicușor să-i strige din cameră: „Tiriplitci (așa-i chema pe cîine), Tiriplitci, uite pisica! Șo!” Și cîinele Tiriplitci lătra de răsuna casa. O innebunea și pe Matilda, dar merita satisfacția. Acum era interesant de tot, radio cînta, Mioara scriștia, sugaciul urla, Nicușor bătea din toba și striga „Tiriplitci, uite pisica! Șo!” Tiriplitci lătra. Matilda și Eliza circulau cu comprese cu gheață la cap și cu antinevralgice în mîna. Pînă la urmă, le-a dus pe amîndouă la spital. Dar cel mai interesant e că le-a pus în paturi alăturate. Să vedem acum ce-or mai face?

URZICA LA PAȘCANI

de C. CRISTOBALD

Cum a sosit în Pașcani, „Urzica” a observat un lucru curios, că pe toți pășcanenii îi dor picioarele. Pe toți, afară de cei cu funcții de răspundere la sfaturile populare, orașenești și raionale.

Faptul părându-i-se ciudat, „Urzica” a căutat să afle... cauza. Și a aflat-o.

Două sfaturi și un motor

Pe cetățenii din Pașcani îi dor picioarele pentru că de cîte ori trec pe strada de lângă spital - se... lovesc de ceva. Se lovesc de un motor electric, care stă uitat acolo, în stradă, de luni de zile, neadăpostit, supus degradării și încurcînd circulația.

Dar, în vreme ce pe cetățenii îi dor picioarele și, văzînd un bun obșteșc prăpindî-se, îi doare și... în suflet, pe tovarășii răspunzători de la cele două sfaturi populare... nici capul nu-i doare.

Acest motor a fost reparat în Pașcani, în vederea repunerii în funcțiune a uzinei electrice a orașului, avariata în timpul războiului. (Acum, orașul primește curent de la uzina electrică a Atelierelelor C. F. R.). Motorul urma să-l instaleze întreprinderea E. T. A. C. S. din Iași. Dar sfaturile populare, orașenești și raionale, Pașcani au... refuzat. Chiar așa: au refuzat să refacă uzina electrică a orașului! Motivul: că au curent gratis de la C. F. R. O fi el gratis, dar nu luminează suficient. Dovadă că, la lumina lui, nici cele două sfaturi populare nu văd bine. Nu văd măcar atîta lucru: că stă acest motor de atîta vreme, în stradă, neutilizat și neadăpostit.

Nici noi, pe tovarășii de la aceste sfaturi, răspunzători de această situație, nu-i vedem bine.

O grădină de medic

Lovindu-se și „Urzica” de acel motor, a durut-o și pe ea. Și căutînd un post sanitar de prim ajutor, a nimerit la Sanepid. Acolo a făcut cunoștință cu doctorul Chiriac. Simpatice om!

Doctorul Chiriac, medicul-șef al Sanepid-ului raional Pașcani, are o înaltă conștiință profesională și o grădină de zarzavat.

Îndatoririle profesionale și le îndeplinește cu... încasarea la timp a salariului, iar grădina și-o lucrează cu salariul instituției.

Încît se explică de ce, uneori, cetățenii nu găsesc pe nimeni la Sanepid.

Și cînd nu găsesc pe nimeni acolo, deoarece toți felcerii și sanitarii sînt plecați să sape, să semene și să plivească în grădina doctorului - cetățenii se crucesc și exclamă admirativ: mare e... grădina doctorului Chiriac!

Pașcani - Iași - Pașcani în două săptămîni

La Sanepid așteptau și niște ceferiști:

- Dv. ce doriți? I-a întrebă „Urzica”.

- Sîntem de la Depoul C.F.R. de aici! Au răspuns ei. Avem cereri de concediu, pentru cîte o zi sau două, înainte la Direcția regională C. F. R. Iași. Aceste cereri nu le poate aproba conducerea depoului nostru. E musai cîcă să le aprobe Serviciul tracțiune și Serviciul cadre și învățămînt, de la Iași. Dar le aprobă foarte încet: în cîte o săptămîna, două. Pînă să ne vină aprobările, ni se termină concediile... înainte de-a ni le începe. Acest procedeu al serviciilor de la regională ne mulțumește pe muncitori și face greutăți conducerii depoului, care e în contact direct cu ei.

- Și de ce-ați venit la Sanepid? Nu e for ceferist. E instituție sanitară.

- Tocmai! Vrem să aflăm dacă e... sănătos procedeu tovarășilor de la regională.

Un strungar... mixt

- Să știi, dragă Urzico (glumi un ceferist), că aprobările noastre de la Iași vin încet, fiindcă vin cu... marfarul.

- Nu-nțeleg! a zis „Urzica”.
- E limbaj ceferist. Trenurile sînt de trei feluri, de persoane, marfare și mixte. Și cum sînt trenurile, așa sînt și oamenii.

- Care oameni?
- Spre pildă, strungarul Perju Teodor de la depoul nostru. Meseriaș bun! Dar muncește cum i se abate: acum face lucru cumsecade, acum dă niște plese de locomotivă, care nici pentru drezine nu sînt bune. E ajutat, cum nu! La locul de muncă, în ședințe, prin gazeta de perete. Dar degeaba! Nu vrea să-și îmbunătățească munca. Tot așa continuă să lucreze: jumătate bine, jumătate prost. Jumătate... personal, jumătate marfar. Strungar... mixt!

- N-o fi știînd... cîte feluri de trenuri sînt.

- Știe și mai mult: că, la zile ferate, pe măsură ce se fac progrese, trenurile mixte... dispar.

- Păi, ajutați-l să nu rămîna... marfar.

- A fost ajutat destul. De-acum încolo, îl privește... personal.

Telegrafistul de la remiză

- Dar să ne-ntoarcem de unde-am pornit! zise „Urzica”. Dacă vrei să vă vină aprobările de concedii mai repede, de ce nu dai o telegramă la Iași?

- Telegramă? Dar ce? Ne cheamă Feciorescu?

- Adică cum?

- Feciorescu Vasile. E șeful remizei de locomotive Roman,

depoul Pașcani. El așa procedează. Ca să-și acopere neprimceperea și delăsarea, îi dă zor cu telegramele. Pentru fiecare fleac, pentru cîte o lipsă de la serviciu a unui mecanic, în loc să rezolve problema pe loc, cu șefii imediat ierarhici, el dă... telegrame la București, la... minister! A ajuns de basm.

- Poate că, ajutîndu-l, și-ar revizui atitudinea...

- Ași! El nici locomotivele nu le revizuieste! Le primește în remiză necontrolate, prindîndu-le tot așa mecanicilor din tura următoare, și creînd serviciului greutăți...

- Adică Feciorescu al dumneavoastră nu prea... depășește norma.

- Ba da. La... consumul de combustibil. Totdeauna depășește cota planificată. E alt mod al lui de a crea greutăți serviciului.

- So găsi poate o soluție...

- Pentru asta, ar trebui mai întîi să fie... găsit el. Deoarece, cînd îl cauți la remiză, nu e.

- Poate că dacă i s-ar trasa o linie...

- Linia flușturaticilor și încercărilor e știută: linia moartă.

...Și o contabilitate, în felurite viteze

- Și nu găsiți totuși o modalitate să vă vină aprobările de la Iași mai repede?... stăruie „Urzica”.

- Poate dacă am recurge la priceperea contabilului-șef de la depou, că el știe să aplice toate vitezele.

- E tot limbaj ceferist?

- Da. Acest contabil aplică și mica viteză și marea viteză. Cum îi e placul. Cînd e să plătească drepturile de vechime ale muncitorilor, lucrează cu cea mai mică viteză posibilă: întîrzie statele cu lunile. Dar cînd e să rețină vreo sumă din salariile muncitorilor, să vezi viteza! Nici n-a venit termenul, și-a și făcut reținerea! Iar dacă spun dispozițiile să se facă reținerea în mai multe rate, el nici nu vrea să știe: reține toată suma dintr-o dată.

- Și de ce procedează așa?

- Din dragoste și din bunăvoință față de muncitori, nu!

- Dar sindicatul nu-l ajută?

- El nu colaborează cu sindicatul.

- E interesant acest contabil-șef al dv. zise „Urzica”, plecînd în... mare viteză la gară, spre a lua trenul pentru București. Dar în stație își dădu seama că uitase ceva.

Repede, la telefon: Alo, tovarăși, n-am reținut numele contabilului-șef...

- Munteanu Gheorghe!

- Cum ați spus? Nu se-nțelege.

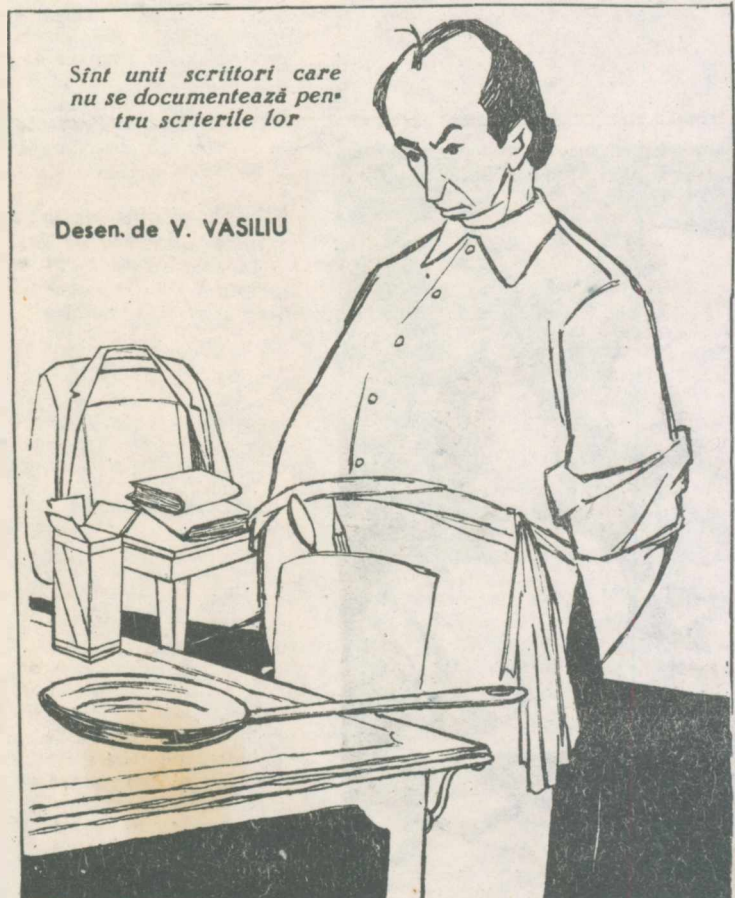
- Munteanu! Cu M de la Manevrea și oamenii ca pe cifre, cu U de la Umbra cu foștrita, cu N de la Noduri în papură, cu T de la Toate tertipurile, cu E de la E clar că...

- Am înțeles.

- Cu A de la Ar fi cazul ca...

- Mulțumesc. Acum am înțeles.

...Apoi „Urzica” se sui în tren și se întoarse la București.

Sînt uni scriitori care nu se documentează pentru scrierile lor

Desen. de V. VASILIU

- Ei, acum să văd cum o să fac o omletă fără ouă?

In jurul unui examen

de FLORIAN GRECEA

- Ei, ce se mai aude cu situația lui Mișulică? Întreabă de la ușa Eleonora, care a venit în vizită la sora dumneaei, Caliopei Isopescu.

- Până acum aproape nimic, dragă! răspunde indignată Caliopei. În loc, te rog! Azi așteaptă Benone răspunsul de la un prieten de al lui care i-a promis că-i servește. Se zice că asta ar avea relații pe la medicină și ar putea pune o vorbă bună pentru reușita admiterii lui Mișulică...

- Atunci e bine să vorbi Eleonora, așezându-se pe scaun.

- Să vedem, dragă Eleonora, să vedem. Abia aștept să vină Benone acasă să aflu ce a făcut. Nici nu știu cât am suferit și sufăr eu pentru situația lui Mișulică. Închipuiește-ți, mîine dă băiatul admiterea la medicină și noi n-avem încă nici un om cunoscut în comisie, să punem o vorbă pentru copil, să-l aibă în vedere... O să cadă, săracu'...

Și oftînd, Caliopei își șterge cu colțul dantelat al batistutei roz, două lacrimi imaginare. Apoi adăugă:

- La cine te duci, toți spun că nu cunosc și nu cunosc. Mofturi. Nu vor să ne servească și gata. Și pe unde n-a fost Benone! Pe la cîte uși n-a bătut pînă s-a nimerit să-l găsească pe omul ăsta de s-a oferit să ne ajute. Barem de cîte ori nu s-a învoit Benone de la birou ca să alerge încoace și încolo de l-a luat și șeful la ochi. Alaltăieri l-a cerțat că ține ceasuri întregi telefonul ocupat cu convorbiri particulare. Ieri l-au criticat pe Benone în ședință că a rămas în urmă cu lucrările. Uite, numai necazuri!

- Și Mișulică ce zice?

- Nu știe nimic că noi îl

pregătim un sprijin la examen. N-am vrut să-i spunem. Vezi tu, să nu scapi cumva vreo vorbă către el. Vrem să-i facem băiatului o surpriză. Asta ar fi datul nostru pentru Mișulică. După ce-o reuși, o să-i spunem, pînă atunci... nici o vorbă... Auzi?

- Nu e pe aici să ne audă? Întreabă Eleonora, uitîndu-se cercetătoare în jur.

- Nu, dragă, n-avea nici o grijă. E tocmai în camera de la stradă. Învață. Acolo stă de vreo trei săptămîni. Nu iese dintre cărți. Ne-a spus într-o seară mie și lui Benone că are ambiția să ia admiterea la medicină. Și încă printre prietenii... Ei, copil, ce știe el! Crede că la o „admitere” învățătura-i totul... L-am lăsat cu convingerea asta a lui și nu i-am spus nimic de planul nostru. Habar n-are, el, căt aleargă părinții pentru un copil, căt aleargă Benone săracu' să-i asigure reușita. Tu știi că Benone nu mai are pingele la pantofi de cînd aleargă? Că eu mă frămînt și ziua și noaptea de visez de la un timp încoace numai urît?

În acest timp se aude soneria de la intrare. Caliopei lasă ceașca de cafea pe masă și sare să deschidă. În prag, Benone:

- Caliopei dragă, Eleonoro, felicități-mă! Veniți să vă pup! Pot să vă spun că Mișulică e ca și intrat la medicină. S-a făcut... am aranjat...

Benone se lasă moale pe scaun și oftează. E frînt de alergătură. Își scoate pălăria albă de panama și o aruncă pe masă. Apoi, cu răsufarea întretălată:

- Azi mi-a telefonat Sergiu, prietenul acela al meu, și mi-a spus că totul e aranjat. Mișu

poate chiar să nu scoată un cuvînt mîine la examen, că e ca și trecut. S-a aranjat chiar cu președintele comisiei...

- Chiar cu președintele? Și Caliopei de emoție varsă cafeaua pe masă.

- Bravo, Benone! sare veselă cumnata Eleonora.

- Da, chiar cu președintele. Un doctor, dragă. Stat că l-am notat aici. Am fost și eu la el. (scoate un carnet și citește) Doctorul Dobre. Titus Dobre... Dacă-ai ști căt oameni a pus pe roate cazul lui Mișulică! Închîpuieți-vă, Sergiu a vorbit cu un cumnat de al lui, gestionar la o alimentară prin Obor, care cumnat stă în Co-

- Stați să vedeți. La început, profesorul doctor nici n-a vrut să audă. Era gata să mă dea și afară. Dar nu m-am lăsat. Voi știți cum sînt eu. I-am dat înaintea cu gura. L-am luat cu binîșorul, i-am explicat cum e cazul, i-am rugat, i-am arătat ce înseamnă durerea unui părinte, tatăl unui copil lipsit de sprijin în prag de examen, încît n-a avut încotro și ca să scape de noi s-a așezat la birou, a scos din buzunar un carnet și a spus: - Și cum zici că-l cheamă pe copilul ăsta al dumitale? Și după ce l-a auzit numele lui Mișulică, l-a notat, a închis carnetul și l-a băgat în buzunar, zicînd: - Hm! Bine, las' că aranjez eu! Am să am eu grijă de băiatul ăsta al dumitale...

De bucurie nici nu știu zău cum am ieșit pe ușă...

Ziua examenului.

E pe inserat. Benone e de mult acasă. Toți al casei, împreună cu tanti Eleonora, care a venit special să afle ce a făcut Mișu, stau tăcuți în jurul mesei. Sînt oarecum neliniștiți. Deși reușita e asigurată, totuși mai știau uite că Mișu întîrzie...

Deodată, soneria de la intrare zbrîntie prelung. Sar toți în picioare și exclamă:

- Asta-i Mișu!

Caliopei se repede la ușă. Deschide. Într-adevăr, Mișu năvălește înăuntru plin de fericire.

- Am reușit! Am știut foarte bine. M-au felicitat și cei din comisie.

- Doctorul Dobre să trăiască! exclamă bucuros Benone.

- Trebuie să vă duceți să-i

mulțumiri cută Eleonora mai ales!

Mișu!

- Să-i știi că ză fericită! Apoi către șulică, n-o gîndit să menul de bătrîni, ca la vremea ăia examen învățătura alergat în intervenim din comisie, cesta a fost comisiei, p bre...

- Tu poai bine - adau torită nouă

Mișu, în vorba, izbu

- De ce Eleonora.

Mișu nu tinuă să rîr-tr-un țîrziu, răspunde:

- Păi cum de ris. Nici profesorul fost președ și eu am fost mista nr. profesorul frecat, nu g și... am reu

În timp c dește de ris și Eleonora și rușinată plece. La u

- Totuși mulțumești

- Pentru

- Că te-a atît de deșt au făcut ce

Ing. Nereanțu, de la uzinele „23 August”, a încasat de două ori premiul ce l se cuvenea pentru o inovație

- Și zici că inovația propusă de tine a și început să dea roade? - Te cred! Pînă acum am încasat de două ori premiul!

U M O INTRE

Desene de

Vitrina de rebuturi de la uzinele „Vasile Roaită” a ajuns într-o stare de plîns, neîngrijită. Indu-se nimeni de ea

SOARTĂ TRISTĂ

Unde-i vitrina de rebuturi? - S-a deteriorat complet... și au trecut-o la rebut

Scrisoarea umorului

de CONSTANTIN OTTESCU

*Dragi cititori, eu sînt umorul. Senin, ușor, profund, amar,
Am trup masiv de ris omeric și ac subtil de fîntar.
Purtat în oală de generații pe marea timpului, în sticle,
Leg oremurile actuale de oremurile lui Pericle.
Colaborez de generații cu toate genurile: liric,
Dramatic, epic și didactic, dar mai ales cu cel satiric.*

*Eu sînt acid cînd este cazul, și chiar de la Aristotan
Pe mine mă găsești la clasici: la Plaut și la Florian,
La Cehov, Anatole France, Gogol, la Bernard Shaw,
Caragiale.*

La Molière, la Topîrceanu - poezitorul de cristale -

*I-am învîțat pe unii proza, pe alții stăruiele perfecte,
Rulînd în film cu Charlie Chaplin scot veselia din defecte,
Am inventat caricatura, răvașul, gluma și sceneta,
Cupletul, schița, anecdota, pamfletul, sarja, opereta.*

*Sînt zîmbetul ce-nseninează impasibilitatea feții
Sînt condimentul existenței pun sare și piper oleiți.
Eu sînt născut din veselia ce leagă gura de urechi,
Sînt ironia care-n dreaptă cu vorbe noi defecte vechi
Căci soarta mea e să fiu tinăr, scăpărător și optimist
Ca să ajung eu, eu umorul, (aici e paradoxul) trist!*

*Da, da, sînt trist și am motive: sînt neglijat de autori
Și cei puțin cîți mă adoptă, mă păcălesc, mă trag pe sforți
Și nu e tot... căci autorii mă țin la naftalină-n ladă
Și rareori mă pun pe scenă la operetă sau estradă.*

Cel serios mă denigrează:

- „Umorul e un gen ușor”

*Eu însă cred că dimpotrivă: e foarte greu să scrii umor
Căci e un meșteșug umorul pe lângă alte meșteșuguri
Și „serioșii” sînt ca vulpea ce nu ajunge pînă la struguri...
De altfel chiar scrisoarea asta e un exemplu grăitor,
Cînd o scriu eu, eu umorul, constat că nu prea
am umor.*

*De urmă unii, largi din fire, mă fac adesea gratuit
Îmi scot miezul de satiră... (de multe ori nu l-au găsit) !
Iar uneori constat că sînt ieltin și asta e mai rău, o-o spun.
Căci lucrul care e prea ieltin denotă că nu e prea bun.*

*Adeseori „esteți” de oază, de dragul unei atitudini,
Vorbînd de mine debitează greoalele lor platitudini
Și, vezi: un paradox se arată privind acești esteți blazați:
Cum pot concomitent să fie așa greoi și atât de plaiți!*

*De urmă eu - precum o marfă - sînt pus în rafturi sau
vitrine
Cu fel de fel de versuri schioape, prin diferite magazine.*

*Probleme și necazuri multe se-ngrămădesc pe capul meu.
Cum vrei să le rezolvi pe toate și fără ajutor, doar eu?
Aș vrea ca autorii noștri cu pana sau condeiul lor
Să renoveze edificiul mult neglijatului umor...*

DIN ANDERU

INTEANU

*g. Pretorian
Înceea de la uzi-
le „Vasile
paltă” care insu-
l adesea pe sala-
ași, a declarat că
i care îl critică
nt „aște oameni
brăcați în pielea
ul animal cu
urechi lungi”.*

CONSECINȚĂ

*Nu mai plecați
rechile la toate
nstruările...
Greu, tovarășe
inginer, le avem
ingii...*

*La uzinele „23 August”
utilajul băii n-a fost
montat și se află la
magazia de materiale*

IN SCHIMB

*- Ce țî-a venit să
depozitezi materialele
în baie?
- Unde să le pun, tov.
inginer? Magazia e
plină de chiuvetele și
dușurile destinate băii.*

O BĂNUIALĂ GRAVĂ

Desen de V. REICHMANN (Din revista Roháč, Praga)

Cian Kai-și contra Shakespeare

După cum transmite Agenția China Nouă, au apărut de curând în traducere în limba chineză comediile lui Molière, editarea făcând parte din realizarea unui vast plan de traduceri ale clasicii literaturii universale în R. P. Chineză. Între clasicii traduși se numără, în afară de Molière, Shakespeare, Dante, etc.

Deși probabil că nu l-a citit pe Shakespeare, Cian Kai-și și-a pus, asemenea unui Hamlet modern, tragica întrebare: „Ă fi sau a nu fi?” Totuși nu acesta este motivul care l-a îndemnat pe potentatul din Taiwan să-l prigonească nu numai pe Shakespeare, dar chiar și pe Dante care nu pentru cei din banda lui Cian Kai-și a spus cindva „Lăsați orice speranță voi ce intrați aici...” De altfel Cian Kai-și nu s-a luat la harță cu marii reprezentanți ai clasicismului, ci cu... traducătorii lor în limba chineză. Acești traducători sînt pur și simplu pentru el... trădători (conform dictonului clasic traduttore-tradittore) numai prin faptul că trăiesc pe teritoriul Chinei continentale. În consecință, Cian Kai-și a dat ordin ca în Taiwan să fie aruncate în foc toate acele cărți ai căror autori sau traducători trăiesc în R. P. Chineză. Și astfel Taiwanul e plin de ruguri în care alături de Shakespeare, Dante sau Molière, cad pradă flăcărilor, nevinovate cărți de chimie, fizică, matematică și geografie!

Să nu-i plîngi de milă?...

În timpul ultimului război mondial, d. André Mutter a fost deportat din Franța în Germania. Pentru că era un om politic influent, sau poate pentru că îl cheamă Mutter (pe nemțește „Mutter” înseamnă mamă) naziștii s-au purtat cu el... părintește.

„Acești domni, a scris d. Mutter după eliberare, mi-au purtat o grijă deosebită... M-au tratat cu ceai cu mult zahăr, sandvișuri, pateuri... N-am suferit nici măcar de guturai”.

Ceea ce nu l-a împiedicat pe d. Mutter, devenit, în guvernul Mendès-France, ministrul Fostilor Combatanți, adică al invalizilor, văduvelor și orfanilor de război, să se poarte cu sine însuși ca... o mamă. Simțind că guvernul se clatină, și-a scos în ajunul căderii un certificat medical cum că suferă de oboseală, de lipsă de poftă de mîncare, de insomnie și de digestie grea, de un deranjament la splină și de constipație, iar pe baza certificatului și-a autoalocat o pensie de invalid 100%.

Mii și zeci de mii de invalizi francezi, răniți, schilodiți, care n-au păpat în deportare sandvișuri și pateuri, ci papară și răbdări prăjite, au pensii mult mai reduse. Vezi că ei nu au fost miniștri, și dehl „cine împarte, parte își face”.

Un leac miraculos

Ziarele engleze anunță că „la Universitatea din Birmingham se fac experiențe cu un produs farmaceutic, care împăspătează într-altă memoria, înclt de la prima injecție îți amintești în amănunțime tot ce-ai spus și ce-ai făcut din cea mai fragedă copilărie”.

Strașnic... invenții!... Fabricat

în cantități industriale, produsul ar avea efecte miraculoase. Administrat, de pildă, unor anumite persoane politice, le-ar face să nu mai uite atîtea făgăduieli și angajamente. Că se știe, doară, ce soartă au, în democrațiile burghize, promisiunile pe care candidații în alegeri le fac cu ghiotura și cît de uituci devin aceștia după ce au fost aleși.

Ei, dar n-am mai termina de-ar fi să înșirăm toate urmările binefăcătoare ale injecțiilor pentru împăspătarea memoriei altor și altor oameni, politici și nepolitici.

Nu mai de s-ar ivi leacul mai repede!

Lovitura de stat

În Tailanda, frinele politice și economice ale țării sînt deținute de un partid dictatorial care poartă ciudatul nume de „Lovitura de stat”. După cum arată ziarul „Le Monde”, situația economică a Tailandei e dezastruoasă din pricina corupției nemiapomenite care domnește în cercurile celor care își împart puterea. Deficitul bugetar e în continuă creștere și cu toate că Tai-

landa e prima țară furnizoare de orez din lume, stocurile de orez rămîn nevindute. Singurul lucru care interesează partidul „Lovitura de stat” sînt într-adevăr numai afacerile, loviturile care să îmbogățească pe membrii acestui partid, despre care tot ziarul „Le Monde” scrie că: „rujează încet dar sigur Tailanda”.

Se pare că „Lovitura de stat” e atît de puternică încît a dat însuși... statului, lovitura de grație și aproape că l-a dărîmat.

Sărbătorii coloniale...

Recent, au avut loc în Maroc, cu prilejul sărbătorii naționale Ed El-Kebir, manifestații ale populației prin care se cerea revenirea pe tron a sultanului Sidi Mahomed Ben Yusef, detronat de francezi acum doi ani și înlocuit. Poliția franceză a intervenit și a deschis focul. Sărbătoarea marocanilor s-a încheiat printr-un mare număr de morți și răniți.

Nu se poate nega evidența: colonizatorii iau parte la viața și chiar la moartea indigenilor.

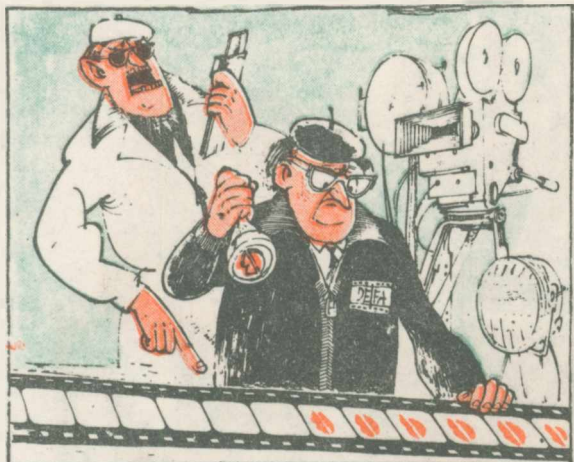
„ARTĂ” OCCIDENTALĂ

- Maestre, nevastă-mea n-a putut azi să vină să pozeze pentru portret, așa-că... am venit eu!

Desen de RADU GEORGESCU

ELEMENTUL DRAGOSTE

- Aici, între săruturi, să bagi o lozincă combativă!

Desen de PETER DITTRICH

REPRODUCEM
ÎN ACEST NUMĂR
DESENE ȘI TEXTE
DIN
REVISTA
BERLINEZĂ
EULENSPIEGEL
(R. D. G.)

MUNCA DE LĂMURIRE

de RUDOLF TIEG

Duminică la ora 11 ne-am dus la bătrina Graf.

Ne-am dus - adică eu împreună cu prietenul meu Eberhardt, redactor la „Vocea Poporului” - să lămurim pe bătrînica să semneze apelul pentru distrugerea bombelor atomice.

Știam că bătrîna era o femeie la locul ei, muncitoare, și că pierduse doi fii în război.

Ca să nu uit, trebuie să vă spun că prietenul meu, tovarășul Eberhardt, îi place grozav să vorbească și mai ales să facă impresie cu citate din toți clasicii marxismului, recomandînd apoi - fie că e sau nu cazul - citirea diferitelor opere greu de priceput chiar pentru cineva pregătit ideologic și politic.

Bătrîna Graf ne-a primit foarte prietenoasă și ne-a poftit să luăm loc.

După ce ne-am așezat, Eberhardt a început să țîșnească ca o fîntînă arteziană:

- Stimată tovarășă Graf! Noi am realizat în dezvoltarea noastră progrese uriașe. Dar nu trebuie să facem greșeala de a ne odihni pe laurii cîștigați. Dușmanul lucrează mereu. Trebuie să fim vigilenți. Acordurile de la Paris...

Bătrîna Graf, puțin cam stîngherită, l-a întrerupt:

- Oare mai există oameni care să dozească un nou război?...

Prietenul meu Eberhardt a observat imediat slaba pregătire ideologică a bătrînei și, făcînd uz de ambele mîini pe care le punea în mișcare în toate direcțiile, a început s-o „lămurească”. I-a citat copios, chiar foarte copios, din Marx, Lenin și Stalin, apoi i-a recomandat să studieze „Capitalul”, „Statul și Revoluția” și „Marxismul și problema națională”, după care a făcut o pauză ca să respire.

Bătrîna l-a ascultat răbdătoare, apoi a declarat cu toată sinceritatea:

- Eu una sînt pentru pace!... Dați-mi

să iscălesc și voi îndemna și pe alții să facă la fel!...

Și a semnat cu mîna tremurîndă, dar apăsător.

Ne-am despărțit de prietenoasa tovarășă Graf și am ieșit în stradă. Ținînd seama că nu avusesem decît un rol de figurant - de altfel fusese imposibil să mai spun și eu ceva față de debitul vîșelios al prietenului meu - mă simțeam mărunț și nelăsemnat alături de Eberhardt, care, cu drept cuvînt, putea să treacă în contul lui de succese lămurirea tovarășei Graf.

Radios, prietenul îmi spune:

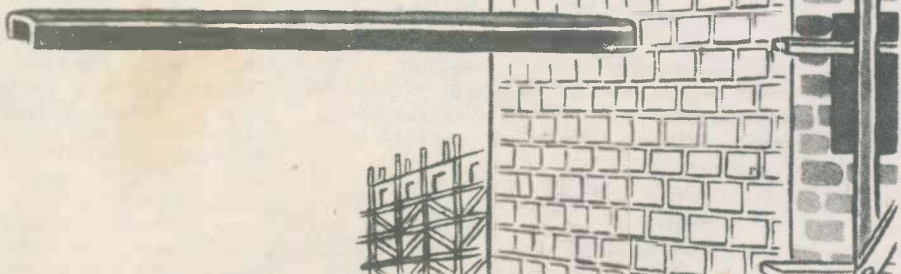
- Ai văzut, Erich, cît de necesară este munca de lămurire?... Lămurire, lămurire - și iar lămurire!...

I-am răspuns atunci cu timiditate:

- Nu știu de ce, dar am impresia că parcă ar fi nevoie să ducem o altfel de muncă de lămurire... mai potrivită cu scopul și cu pregătirea oamenilor pe care îi lămurim!...

- Ai perfectă dreptate, Erich!... Ce să-i faci? Greșeli facem cu toții!... Desigur!... Trebuie să-i fi recomandat tovarășei Graf să citească și „Dialectica Naturii” de Engels... Îmi fac autocritica, recunosc, e o greșeală a mea că n-am făcut-o!...

(În romînește de DINU MOISESCU)

- Mă tem că asta n-o să fie considerată ca depășire!

În magazinul de mode „Zvon de Primăvară” intră o clientă.

Clienta: Bună ziua! Aș dori o pălărie.

Vinzătoarea: O pălărie? Ce fel de pălărie doriți? Poftim, căutați în cutia asta!

Clienta (caută): Ah! uite, am găsit o pălărie de primăvară, cît costă?

Vinzătoarea: Cît costă pălăria? Așteptați puțin, mă duc să întreb. (Se îndreaptă către o colegă, întreabă și se întoarce repede) - Pălăria costă 14,76 mărci, dar s-ar putea să coste și 41,67 mărci.

Clienta: Cum vine asta, domnișoară...?

Vinzătoarea: Nu sînt domnișoară, sînt măritată. Cît puteți oferi dv. pe pălărie?

Clienta: Ei! știți că asta-i extraordinar! Spuneți-mi care e prețul pălăriei?

Vinzătoarea: Păi nu v-am spus? Costă 7,50 mărci!...

Clienta: Cît? Abia acum o clipă mi-ați spus că pălăria costă 14,76 mărci sau 41,67 mărci și deodată mi-o dați cu 7,50!

Vinzătoarea: Aveți dreptate, dar chiar în momentul asta mi-am amîntit că s-au ieșit pălăriile.

Clienta (nervoasă): Bine, bine, atunci o cumpăr.

Vinzătoarea (cu energie): Stați puțin, scumpă doamnă, cum de n-ați băgat de seamă că-am glumit? Pălăria nu costă 7,50 mărci, ci 22,34 mărci.

- Așa e ea, glumeață, intervine șeful magazinului rîzînd, a vrut doar să însuflețească atmosfera, în fond e o persoană amabilă. Ha, ha, ha!

Clienta (enervată și bîlbîndu-se): Vă rog, c-o-co-condica de reclamații.

Vinzătoarea (surprinsă): Poftim, acum începeți să vă și bîlbîți! N-avem condică de reclamații și de altfel trebuie să fiți de acord că reclamația dv. este subiectivă.

Doamna lese din prăvălie dînd din umeri.

Vinzătoarea (aparte): De fapt nici nu costă 22,34 mărci. Dar cît o fi costînd oare? 3,80 sau 11,91? Cel mai bun lucru ar fi să n-o mai pun în vinzare. Mai bine s-o rețin pentru mine!...

KARL KIESEL

Desen de KURT POLTINIAC

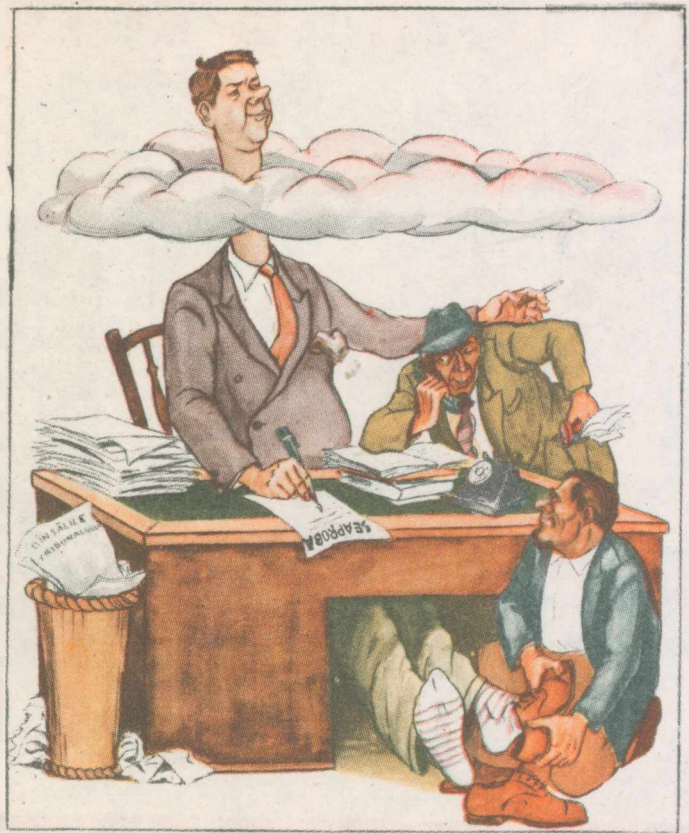
In unele intreprinderi organizarea intrecerilor se face in mod' formal

- Cum stați cu intrecerile?
- Pînă ieri ședeam prost, dar acum am luat-o înaintea cazangeriei cu 5 grafice și 8 panouri!

Desen de C. FLORIAN

Lipsa de vigilență se face încă simțită la unii tovarăși.

- Alooo! Da... aici totul este în regulă!

Desen de I. DAVIDESCU

CITEVA MICI REPARAȚII

de AL. VIANU

Apartamentul meu necesită unele renovări. Și cum singur nu le putem da de capăt, am poposit la I.G.L.L. Dar nu mi-aș fi închipuit că însuși I.G.L.L.-ul are nevoie de reparații.

M-am gândit de aceea să iau tocul în mîna și să pun și eu umărul acolo unde tovarășul director pune cotul... Poate așa s-or repara mai repede.

I.G.L.L.-ul în chestiune, cel din raioul Grivița Roșie, posedă două depozite și un director. Primul depozit e adăpostit în strada Aviator Mărășescu nr. 1, al doilea depozit e adăpostit în Calea Griviței 312, iar pe director îl adăpostim acum în... „Urzica”. Bineînțeles ca flotanț, pentru că nădăjdul că nu mai fie trebuincioasă a doua găzduire, deși în adăpostul pe care l-am oferit se bucură de tot confortul, foarte central (în corpul revistei), serviciu prompt (imediat după sezișare) și mai cu seamă duș rece la dispoziție.

Ei, dar să mă înapoiez la depozitele I.G.L.L.-ului, adică numai la unul dintre ele, pe celălalt a avut grijă directorul să-l desființeze. Nu știu pentru ce l-o fi desființat. Bănuiesc că nici el nu știe prea bine de ce, dar pesemne a simțit așa un îndemn să facă ceva, și să desființezi cere mai puțină bătaie de cap decît să clădești. Interesant e însă faptul de a fi lichidat tocmai depozitul din strada Aviator Mărășescu, care se prezenta în condiții bune și a cărui capacitate este de opt ori mai mare decît a celui din Calea Griviței.

De altfel, pe cel din Calea Griviței nici nu avea sens să-l desființeze, fiindcă se desființează singur, acoperiș de carton, pereți din scinduri și în general necorespunzător; e drept, plouă înăuntru, asta însă nu se întâmplă todeauna; numai cînd plouă și afară. Or pentru ploaia de afară, nimeni n-o să-l tragă la răspundere pe director. Nici chiar pentru amănuntul că depozitul se clatină din cînd în cînd... Noroc de materialele care sînt depozitate de-a valma înăuntru, pînă sus în vîrf, și-l susțin acoperișul. Ar mai trebui poate angajați cîțiva oameni, care prin rotație să susțină pereții, și eventual să se facă investiții în cîteva zeci de metri de balonșide care să țină loc de acoperiș și care să pună la adăpost carbidul amenințat să ia foc... deși ne gîndim că un foc bun n-ar strica tovarășului director care, pînă în prezent, s-a dovedit a fi... de gheață. Dar un foc pornit din lălmă, nu din depozitul de carbid!

Au stăruit oamenii să se revină la depozitul din strada

Aviator Mărășescu, ba chiar și-au apărut punctul lor de vedere bătînd cu pumnul în masă. Tovarășul Geamănu însă a sărit înspăimîntat:

- Cum? Ce faceți! Opriteți! Nu bateți cu pumnul în masă că dărîmați depozitul!...

Și a luat o altă hotărîre decisivă: construirea unui șopro... Dar pentru că ridicarea unui șopro necesită în afară de dispoziții directoriale și nișcaiva materiale, s-a dispus scoaterea acestor materiale, fără extrase, fără de-vize, fără șef de șantier și fără gestionar...

Asta este în linii mari activitatea conducerii în materie de magazii, depozite și șoproane. Și cum orice magazie sau depozit are nevoie de magazineri, s-au trecut în schemă doi magazineri. I-a trecut directorul în schemă, dar a uitat să-l mai treacă și la depozit!... Așadar, depozitul se află în grija celor două posturi din schemă.

La depozitul din strada Aviator Mărășescu, pe schemă nu se află nici un magaziner, în schimb el se află la depozit!...

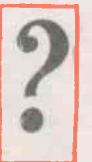
De altfel, în schema I.G.L.L.-ului se mai întîlnesc jon-glerii de solul acesta, acoperite cu grijă și de fostul inginer-șef Tănăsescu, și descoperite de alții...

Dar ce-i drept e drept, în alte domenii treaba merge strună. De pildă, dările de seamă înaintate forului superior și care cuprind date asupra îndeplinirii planului, sînt la zi. Ba, ce spun eu la zi, sînt chiar în avans cu luni de zile!... La urma urmei, două lucruri odată nu se pot face!... Ocupată pînă peste cap cu rapoartele despre îndeplinirea planului, cînd să mai găsească oare conducerea vreme să-l și îndeplinească, pe teren? Așa că, în prima fază l-a realizat pe hîrtie!...

De la 1 februarie pînă în prezent, de pildă, nici o lucrare n-a fost definitiv recepționată, cu excepția lucrărilor de pe statele de salarii care au fost „lucrate” cu grijă, iar roadele recepționate definitiv...

Da, uitasem și alt amănunt, sub înalta neglijență a directorului, materialele de construcție sînt scoase din depozit fără nici o formă legală de ieșire... Drept care s-ar putea crede că tov. director nu e formalist. Ne formalizăm noi, însă, și cerem reparațiile necesare. Nu, nu reparațiile cuvenite apartamentului meu! (Pe acelea m-am resemnat să le mai aștept!)... Ci reparații la conducerea I.G.L.L.-ului în chestiune.

Nădăduim să nu așteptăm prea mult.

P R E Ș E D I N T E L E

În încăperea președintelui Sfatului popular al comunei Seleuș, din raionul Sighișoara, e liniște. Atîta liniște, încît se aude foarte bine bizlîitul unei muște neastîmpărate care încearcă din cînd în cînd să iasă pe fereastră.

Președintele sfatului, Ion Receanu, îl urmărește plictisit zborul, copleșit de zăpușeala amiezii de vară. Din cînd în cînd cască. Gîndurile președintelui se plimbă la întimplare pe arii, prin gospodăria sa și prin birourile sfatului. Îi e somn. Ar vrea să doarmă, să aștească puțin. Dar cum să facă asta? Ce s-ar întimpla atunci cu autoritatea lui în fața salariaților, că-roră le-a dovedit de atîtea ori, și mai ales prin înălțurarea fostului secretar al sfatului, că nu există nimic în lumea aceasta care să-i poată știrbi autoritatea? Deodată gîndurile i se intrerup, se aude o ciocănitură în ușă. Își oprește un căscăt la jumătate și se ridică în picioare. Toropeala i-a dispărut. Spune printre dinți:

- Intră!

În încăperea pătrunde o tînră îmbrăcată modest, care întreabă timid:

- Tovarășul președinte?

Auzi ce întrebare! Gîndește președintele. Parcă nu s-ar cunoaște cale de o poștă că e președintele. Fata asta încă n-a băgat de seamă cu cine stă de vorbă, și asta nu-i place. Hotărît, nu-i place.

- Da, eu sînt.

Noua intrată spune timid:

- Sînt agronoma trimisă de la raion. Și am venit să...

Haida de, gîndește Receanu. Agronomă. Asta îi mai trebuia acum? Cine dracu i-a mai trimis-o și pe asta pe cap. Zîmbetul acru al tov. Receanu, însoțit de un plescăt de limbă, o înspăimîntă pe tînră fată. Președintele se așează pe scaun și întreabă cu voce tărăgănată:

- Carevasăzică... agronomă?

- Da, răspunde fata, parcă prinzînd puțin curaj.

- Ah! și ce pregătire ai?

- Școala de agricultură.

- Ah!?

În încăperea e iară liniște. Musca s-a oprit obosită pe un colț al pervazului și stă nemișcată. Președintele o măsoară pe noua venită din cap pînă în picioare și după alte cîteva clipe de tăcere apăsătoare o întreabă deodată cu o scînteie de interes aprinsă în ochi:

- La dușumele te pricepi?

Tînră Ecaterina deschide ochii mari.

- La dușumele?

- Da! La dușumele, la ferestre și la toate dependențele. Ce te miră? O agronomă trebuie să știe să măture, să spele dușumelele, ferestrele și să cultive cartofi. Trebuie să o țeli de jos, tovarășă. Și eu am luat-o de jos, pricepi?

Noua intrată ar vrea să spună ceva dar o înăbușă plînsul. Cum? Pentru asta a făcut ea școală? Ca să spele dușumele?

Președintele se uită la ea și i se pare că fata ar vrea să-i contrazică. Începe să se enerveze.

- Ce? Nu-ți place?

Dar se potolește repede și spune cu glasul încurajator:

- Nu-i nimic, ai să te obișnuiești. O să fie greu la început, dar cu timpul...

Fata nu îndrăznește să spună nici un cuvînt, a lăsat ochii în jos și tace. Pre-

de GH. MOSOR
(De la subredacția noastră din
Orașul Stalin)

ședintele ridică din umeri. Își amintește că trebuie să plece prin comună. Ufl are atîtea treburi pe cap...

- De fapt, dușumelele ai să le speli nu-mai vineri după amiază, o dată pe săptămîină ajunge. Ai să te obișnuiești repede.

Și cu acestea părăsi biroul și porni prin comună.

- Măi Ioane, gospodar ca tine mai rar. Vite frumoase, holde bogate și un vin ca nicăieri: limpede ca lacrima și dulce ca mierea.

- Păi, mi-am adunat și eu cîte ceva, tovarășe președinte.

- Ce zici? Mai ai ceva din vinul al bun, frate Ioane?

- O mai fi vreo picătură pe fundul butoiului, tovarășe președinte.

- Păi, nu-l lăsa, Ioane, că se strică. Poate s-o fi și stricat. Hai? Ce-ai zice de un păhărel?

- Nimeriși la timp, tovarășe președinte. Și zicînd aceasta, gazda, gospodar înstărit, își cheamă nevasta și o trimite după o glajă de vin.

Președintele Sfatului popular al comunei Seleuș, raionul Sighișoara, se așază la masă, mîngîie un pahar și plescăi din limbă. Fața-i căpătă culoare, limba îndemn și mîndria prinse aripi, cu gîndul la vin.

- Președinte ca dv... făcu gazda, umplîndu-l paharul.

Asta-i glîdă la ambiție.

- Da, se ambalează președintele. Dacă ar fi toți președinții ca mine, atunci ar merge treaba bine. Trebuie să fii autoritar, să nu te lași călcat în picioare, să te împui, să știi să conduci.

- Sînt și unii care se plîng, agronoma aia, cum îi zice. Se plînge că o folosiți mai mult ca femeile de serviciu decît ca tehniciană agricolă și că abia acum a terminat școala.

- O fi terminat ea școala de agricultură, dar a intrat în școala mea, și în școala mea eu comand. Ce știe mucoasa asta despre agricultură? Una e cartea și alta e viața. Eu am școala vieții, omule, asta e totul! Cu mine nu-i merge! Auzi, un ținc ca ea să-și bage nasul în treburile mele. Unde o să ajungem, dacă comandă toți și agronomul și secretarul? Auzi dumneata, pînă și secretarul alălalt se amesteca în treburile mele! Dar nu i-a mers, l-am lichidat, l-am ras! Așa am să fac și cu agronoma asta, deși o să-mi pară puțințel cam rău. Spală atît de bine ferestrele! De cînd a venit ea, nu mai e un pic de praf în biroul meu.

În fața casei lui Ion, gospodar bine cunoscut în Seleuș, s-a oprit o trăsura.

- Aici, zice vizitiul, arătînd celor doi călători, unul mic de statură cu mustăcioară blondă și celălalt înalt și slab, aici e casa.

Președintele iese repede în bătătură.

- Pe cine căutați? Întrebă el pe cei doi.

- Pe președintele sfatului, i se răspunde.

- Eu sînt.

Cei doi se recomandă. Sînt de la raion amîndoi. Președintele nu le reține numele, sînt prea încălcite. Unul din ei zîmbește și îl bate prietenește pe umăr.

- Ei, cum mai merg treburile pe la sfat? Președintelui i-a venit inima la loc.

Ăștia sînt oameni de treabă.

- Deh, cum să meargă! Bine. Dacă ai autoritate...

- Da, da, sigur...

- Oamenii sînt harnici? Mai întreabă celălalt, cu mustăcioară blondă.

- Mda! N-am ce zice. Mă ascultă. Mai ales de cînd secretarul a fost schimbat... Știi, era prea guraliv... Obraznic. Tot vorbind ieșiră din curtea lui Ion, îndreptîndu-se spre sfat.

- Dar cu noul agronom cum te împaci? Întrebă cel înalt și uscățiv, fără să pară că-l interesează prea mult chestiunea. Președintele simți un nod oprindu-i-se în gît și o picătură de sudoare rece pe ceafă. Dar își revăni repede. Vinul lui Ion făcea minuni.

- Ai Cu tovarășa? Foarte bine. E harnică și pricepută.

- Pricepută, zici?

- Da, foarte pricepută. Ce vrei... Școala! Se cunoaște, n-am ce zice!

- Bravo! Vasăzică ești mulțumit de ea, nu?

- Mulțumit? E prea puțin spus! Sînt adînc recunoscător școlii care mi-a trimis un asemenea element. Sînt mindru de ea, tovarăși.

Intrară în curtea sfatului. Cîteva țărani salutară respectuoși.

- Ei uite, adăugă deodată cel scund de statură, noi am primit o sezișare că agronoma este întrebuițată ca femeile de serviciu.

Președintele Receanu rămase pentru cîteva clipe țintuit locului, dar și de data asta își reveni repede și deschizînd ochii mari a ultimire spuse:

- Cum? Femeile de serviciu? Astea-s calomnii, tovarăși, se poate? Tocmai eu să întrebuițez ca femeile de serviciu un cadru nou, tînră, priceput... Tocmai eu să... Dar nici să nu vă gîndiți la așa ceva. Locul tovarășei este în agricultură. Numai în agricultură poate da randament și numai în agricultură cunoștințele ei pot fi prețuite.

Cei doi călători îi ascultau cuvintele atenți.

„Nu mă cred“, își spuse Receanu după ce intrară în cancelaria sfatului. Trebuie s-o chem pe agronomă să le adeverească și ea, că doar n-o să spună că spală dușumelele. Adevărat ca le spală în fiecare vineri, dar se ocupă și de agronomie. Ce să-i faci? Doar n-o să le spal eu, președintele sfatului, dușumelele. Nu e chiar așa de proastă. Știe ce o poate aștepta după ce „ăștia“ or pleca înapoi.

- Dar, spuse el mai liniștit, mai bine să o chem să stai de vorbă cu ea, o să vă convingeți personal.

Crăpă ușa și îl trimise pe vizitiu, care tocmai era pe coridor, să o cheme. Își aprinse o țigară și trase fumul adînc în piept. Cei doi tăceau. Președintele începea să se enerveze. Ce dracu vorăștia acum cu agronoma asta? Nu era mai bine dacă nu i-o trimiteau pe cap? Clipele de așteptare treceau greu. Ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu știa ce. Se gîndea că agronoma asta afurisită ar fi putut să... dar nu, nu trebuia să se teamă... Ea cunoștea foarte bine pilda secretarului. Ei, dar de ce nu vine odată! Se simțea stînjănit și i se părea că cei doi de la raion căutau să-l străpungă cu privirile... Deodată se auzi o bătaie în ușă. Președintele sări în picioare.

- Vine, sări el inviorat. O să vă convingeți și dv... Intră spuse cu voce atît de indulcită, încît nici el nu și-o recunoștea. Ușa se deschise; în prag agronoma. Cu papuci în picioare și cu două găleți în mînă. Tocmai terminase de spălat dușumelele. Președintele căzu pe scaun; uitase că era vineri.

DRAGĂ URZICO

URZICO

La unitatea „C” a întreprinderii „Victoria Socialistă” se află de multă vreme 8 (opt) războaie intacte. 4 (patru) din ele sînt războaie speciale frot-tir, care nu se găsesc la tot pasul. Fabrica „13 Decembrie” are mare nevoie de războaie, dar Direcția bumbacului nu

vrea să repartizeze nimă-nul războaiele, sub motivul că... nu se știe ale cui sînt! Carevaszică, cu toate că unele sînt incurcate, Direcția bumbacului le incurcă și mai rău. De aceea, Urzico, pentru a le descurca, intră tu pe fir.

Mayer Alexandru
Întrepr. Victoria Socialistă
Unitatea C

DRAGĂ URZICO,

Mincinoase mai sînt margaretele pe la noi! În fiecare zi, culeg cîte una, mă postez în fața gazetei de perete a G.A.S. Agnita și smulgînd petalele în-

gîn: „O schimbă... n-o schimbă...”, mai curînd...”, mai tirziu...”, acum...”, niciodată...” Și nu știu cum se face că indiferent de ceea ce fi „cade” la ultima petală, gazeta de perete nu se schimbă „niciodată”. Și nici panoul de onoare al frunțașilor care mai de grabă ar trebui intitulat „panou de sîrbătoare” că nu-l schimbă decît de 1 Mai, 23 August, etc... Așa că în locul margaretelor astea nesincere de aici, trimite-mi mai bine niște urzici de la București ca să încerc să-l des-cint cu frunzele ei pe tov. Roșca Aleman, responsabilul colectivului de redacție al gazetei de

perete. Poate că pe el... „” schimbă...!”

Traian Trofin
Str. 25 August, 49
Agnita

URZICO DRAGĂ,

În comuna Maia, raionul Urziceni, pînă acum un an, viața culturală era mindria locuitorilor.

Se pare însă că nu era și mindria directorului căminului cultural, tovarășul Alexandru Stavrică. El a lăsat căminul fără nici o îngrijire, pînă... l-a lăsat și căminul pe el! El, dar Stavrică e om cu inițiativă. A mutat căminul în alt local: și asta aproape dărîmat.

ISTORIOARE INSTRUCTIVE

de C. COSTACHE

Unde e lacul și... unde e sfatul?

Orașul Botoșani are o grădina publică. Această grădina are un lac artificial. Acest lac are un fund. Dar acest fund nu e pietruit. Deci e ca și cum această grădina nici n-ar avea lac.

În această grădina publică se începuse construirea unui bufet. Acest bufet a fost început în martie. Acum sîntem în septembrie, dar bufetul tot n-a fost terminat. Deci e ca și cum acest bufet nici n-ar fi fost început.

Comitetul executiv al Sfatului popular orașenesc Botoșani „se ocupă de problema lacului și a bufetului din grădina publică”. Date fiind însă cele arătate mai sus... e ca și cum nu s-ar ocupa.

Rafturile și... telefonul

În Ploiești funcționează un serviciu regional de difuzare a presei, care ține de Direcția regională P. T. T. R.

Tot în Ploiești există o cooperativă meșteșugărească „Tehnolemn”, care ține... să se instaleze un telefon la secția sa numită „Sobe 2”.

Și cerînd - în scris - Serviciul de difuzare a presei să-l repare cooperativa „Tehnolemn” niște rafturi, cooperativa a răspuns - tot în scris - că va repara rafturile... atunci cînd și Direcția regională P. T. T. R. (de care ține Serviciul de difuzare a presei) va instala telefon la „Sobe 2”. Vasăzică, dacă un cititor din Ploiești al „Urzicilor” va comanda vreo lucrare tovarășului președinte al cooperativei „Tehnolemn”, tovarășul președinte va răspunde că va executa lucrarea atunci cînd și „Urzica” (întrucît e o... legumă)

Îi va servi tovarășului președinte... o salată.

Poftim! Salata îi e servită. Acum să execute și dumnealui lucrarea.

Radio-clocitori

Ministerul Căilor Ferate are un trust alimentară, unde e director tovarășul Simionescu Moise și e inspector tovarășul Dececu Niculae.

Acest trust are și cîteva gospodării-anexe, între care una la Chitila. Această gospodărie are și o clocitoare instalată într-un subsol, iar personalul acestei clocitori are sarcina să... întoarcă ouăle la intervale egale, după ceasornic. Dar acest personal n-are... ceasornic.

Ăstînd acest fapt, directorul Simionescu și inspectorul Dececu au dat imediat o soluție. Ce soluție credeți? Să se cumpere un ceasornic? Aș! Ar fi fost prea simplu. Au nascocit o... inovație! Au dat dispoziție să fie mutat... aparatul de radio, din cantina salariaților, în subsol, la ouă! Și, într-adevăr, de-atunci, serviciul la clocitoare merge... ceasornic! Cînd se transmite la radio „Ora copiilor”, sînt întoarse ouăle de biblică. La „ora satului”, sînt întoarse ouăle de găină. Cînd se transmite la radio „Cota apelor Dunării”, se întorc ouăle de rață. Cînd se transmite „muzică de dans”, sînt întoarse ouăle de gîscă.

...Și cînd se va transmite emisiunea „inovații de care n-avem nevoie”, se va întoarce aparatul de radio, din subsol unde este instalată clocitoarea, la cantina salariaților.

(După corespondențe de la tovarășii V. Rozi, Botoșani; Chitrea Ion, București; M. Săndulescu, București)

SPORTUL LA ORADEA

Transmitem de la Oradea aspecte de la interesanta gală de box, la care au luat parte conducerea cooperativei „Cootex” și asociația sportivă „Voința”.

Primul meci s-a disputat între tovarășii:

Emeric Pusztai, categorie grea (președintele cooperativei) și Ilie Ghișa, categorie mai puțin grea (subaltern).

Menționăm că tovarășul Ghișa este contabil la „Cootex” și în același timp antrenor de box la asociația sportivă „Voința”, unde a ridicat elemente de valoare.

Meciul începe cu ocazia finalei campionatului republican de box, cînd tovarășul Ghișa întorcîndu-se din deplasarea la Pitești unde și-a însoțit elevii, este întâmpinat în ring de tovarășul președinte care îl pune la colț, spunîndu-i că nu-l admite asemenea deplasări. Ilie Ghișa încearcă o eschivă, arătînd că sportul are importanța lui și că deplasarea sa nu a împiedicat producția. Dar tovarășul Pusztai insistă, și-l trimite olovitură care-l amețește, avertizîndu-i că dacă se va mai deplasa în interes sportiv, el îl va deplasa definitiv din cooperativă. Ilie Ghișa se clatină, apoi se declară învins, prin abandon, preferînd să fie scos din ring, decît să fie scos din schemă.

Învîgătorul Emeric Pusztai a primit titlul de „Maestru al desființării sportului”.

Noroc că nu mai avem nici un emerit ca... Emeric!

Al doilea meci de box s-a disputat între tovarășul Lindenfeld Nicolae, categorie vice-grea (vicepreședinte la Cootex) și tovarășa Gollowitz Elisabeta, categorie mijlocie (zece pe trei).

Meciul a început cînd tovarășa Gollowitz a trebuit să se deplaseze pentru a lua parte la finala de gimnastică a asociației „Voința”. Tovarășul Lindenfeld atacă în prima repriză, și avînd același stil ca și tovarășul Emeric, interzice gimnastel, deplasarea. Gollowitz însă, parează și viclele lovește în gol. Repriza se termină la egalitate. În repriza a doua tovarășul Lindenfeld schimbă tactica și lovește ne-reglementar, pe la spate, susținînd că Gollowitz e bolnavă și deci nu mai poate face sport. Gollowitz însă rezistă, contra-

atacă și trimite o directă la forurile superioare unde se hotărăște că ea trebuie să se deplaseze.

În repriza a treia, Gollowitz pleacă, la parte la competiție și, neținînd seama de hotărîrea tovarășului Lindenfeld, care o declarase bolnavă, cîștigă campionatul pe țară la categoria întâi!

Arbitrul constată că Gollowitz nu e bolnavă, dar că în schimb atitudinea tovarășului vice față de sport nu este sănătoasă.

Învîgătoarea a declarat: „Sînt fericită că am învins!”

Tovarășul vice a declarat: „Totdeauna vă ocupați cu prostii cum e sportul!” De aici probabil și vorba: Mînte sănătoasă în corp sănătos!

Ultima oră!

Lindenfeld Nicolae își ia reanșa!

Ultimul meci al galiei s-a disputat între tovarășul Lindenfeld și tînăra croitoreasă Maria Pap, de la „Cootex”.

Întorcîndu-se de la un concurs de gimnastică de la București, tovarășa Pap a fost întâmpinată în ring de tovarășul vice. În prima repriză acesta trimite o serie de lovituri și o declară necorespunzătoare în muncă! În repriza a doua se poate vedea fotografia evidențiatei Maria Pap în almanahul cooperativei meșteșugărești. Cu toate astea, în repriza a treia, tovarășul vice atacă puternic, Maria Pap se clatină, pînă ce cade, din postul ce-l ocupa, într-un post inferior. Lovitura fiind puternică (lovitura de vice), Maria Pap este numărată: una (săptămîna), două (săptămîna), trei, patru, cinci, pînă la nouă, dar nu se mai ridică pentru că tovarășul vice e tare în sportul ăsta.

Învinsă pentru deplasare, Maria Pap.

Învîgător prin retrogradare: Lindenfeld Nicolae.

Sportivii de la cooperativa „Cootex” și asociația sportivă „Voința”, ținînd seama de modul în care tovarășii Pusztai și Lindenfeld încurajează sportul, au cerut alegerea lor ca președinte și respectiv vicepreședinte de onoare al asociației sportive „Înapoi, fraților”

Noi sprijinim această propunere, fapt pentru care am dat și prezentele referințe.

Spun sătenii că dacă s-ar fi făcut invers, adică să-l fi mutat pe Stavrică în alt local, ar fi mers și căminul lor ca înainte. Și dacă spun sătenii asta, așa o fi! Vorba aia, folclorul!

Alexandru Tu'or
Comuna Mata, raionul
Urziceni

URZICUȚO,

Noi, cei din cooperativa „Igiene” din Sibiu, avem de făcut o propunere, ce ar fi dacă în coloarele tale ai evidențiat-o și pe cooperatoarea Teodora Tușurugă. E o femeie tare bună și generoasă. Nu precupește nimic și tot ce poate împarte

la toți: palme, pumni, intrigi și exemple proaste.

Cooperativa nu putea să rămână rece și să dea dovadă de ingraturitudine. În concluzie, i-a dat o dată o mustrare și altă dată un avertisment scris.

Însă, știi proverbul: Teodora Tușurugă de la „Igiene” păru-și schimbă, dar...

Dar avertismentul n-a fost de ajuns. Teodora a rămas la fel de... generoasă. Tu nu crezi, Urzicuțo, că, - dat fiind caracterul ei - cooperativa s-a arătat a nu fi destul de... recunoscătoare, dându-i numai o observație și un avertisment? Pentru că nu scrie nicăieri că dacă lucrezi la frizerie trebuie să tei oamenii de păr!

Gertrude Schuller
Coop. „Igiene” Sibiu

Desen de V. TIMOC

Responsabilul
restaurantului
C.F.R. Tg. Mures,
N. Albușescu, sancționează
pe gestionarii
bufetelor care
refuză să-i dea
șperțuri zilnice
sau lunare

GESTIONARIIL
DE BUFETE:
- Noi nu dăm
șperț, mută-ți
gîndul!
ȘPERTARUL:
- De acord, vă
mut pe toți.

SE ÎNTÂMPLĂ UNEORI

Desen de I. CONSTANTINESCU

SERVILISM

- Pe tine nu te distrează plesa?
- Ba da, dar aștept să ridă și tov. director!

Epigrame

Unii ospătari dau halbele pe
jumătate (halba are o jumătate
de litru)

Destigur n-avești nici o vină
Ba chiar mai mult, avești dreptate:
Cînd halba-nseamnă „jumătate”
Cum alt putea s-o dai vol plină?

Unul măcelar

Boul îl transformă în vacă
Măcelarul cînd îl tale.
Carnea cînd o dă doar oase
El o face și de... oale!
S. ASNAȘ

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariatul de redacție 4.28.15,
Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

Un director în zig-zag

Unu, doi, trei... arde-l!

Bzzzz...

Ghic! cine-i?

- Tovarășul director Băligoi Stelian, tovarășu' director Băligoi Stelian...

- Care zici, bă, că... hic... eu mi-s? Care... hic?

- Eu, tovarășe director!

- Care, eu, bă, că eu te văd la plural! Cor! - hic... te las la gramatică... ba... repe - hic! Adică, dacă eu mi-s director de școală... popular... și joc și eu o biză ca să nu spunei că vă caftesc fără rezon... hic... trebuie să mă ghicim!

- Păi, vă cunoaștem palma, tovarășe director!

- Așa... hic... imi cunoașteți palma! Ei, lasă că vă învăț eu...

- Carte?

- ...mînte, bă, hic! - și tovarășul Băligoi Stelian, directorul școlii S. F. U. Minieră

Filipeștii de Pădure, părăsește terenul de joc și cotește spre școală, în zig-zag, ca să-și desăvîrșească inspecția începută la M.A.T.-ul din comună.

- Ha, pardon. Voiam să spun: hic, iote-l și pe instructorul nostru, Nișoiu Constantin! Îți luași frate geamăn, bă?

- Nu înțeleg ce vrei să spunei, tovarășe director!

- Da' parcă eu înțeleg, bă? Ha, ha, ha, hic!

- Tovarășe director, organizația noastră U. T. M. nu numai că nu e sprijinită de dv., dar...

- Da' pe mine cine stă să mă sprijine, bă, că uite, eram să cad? Lă să U. T. M.-ul și fă mai bine o cinste... hic... ca să te avansezi în grad!

- Tovarășe director...

- Vorrriba!... Că eu sînt împotriva principiului lui Arhimede privitor la corpurile

scufundate în băuturile minore... Eu prefer să flu scufundat în vin... Și fiindcă veni vorba de lichide... dacă nu faci o cinste... te lichidez!

Cum instructorul părea însă insensibil la principiile „științifice” ale tovarășului director, acesta din urmă își continuă traseul cotidian, călcînd cu prudență în ritmul binecunoscutului acompaniament:

„Pe lângă gard,
„Pe lângă drum,
„Pe lângă gard,
„Și-n șanț acum...”
etcetera...

Pentru că tovarășul Băligoi nu e un suflet ca oricare altul. E sentimental și complicat ca o mașinărie unsă unde și de către cine trebuie. El nu conține viața fără pasiuni, prin care pasiuni se numără: atitudinea necorespunzătoare

față de salariații școlii și țuica bătrînă.

Astfel, la Școala S. F. U. Minieră de la Filipeștii de Pădure, lucrurile merg așa cum merg... sau, mai bine zis, nu merg deloc, ci stau în loc. Îndeosebi, în locul directorului școlii, stă un om a cărui valoare pedagogică este... hic... mă rog, așa cum s-a văzut. Ce-ar fi ca, avînd în vedere înclinațiile spre chimie ale respectivului pedagog de școală nouă, dar de tip vechi, Direcția pregătirii cadrelor din Ministerul Industriei Cărbunelui să opereze o transmutație eficientă, dîndu-l pe faimosul nostru director în zig-zag la o muncă care să-i arate drumul drept? În schimb, s-ar putea aduce în locul său un pedagog care să devină adevăratul director de care duce lipsă școala minieră de la Filipești.

VALERIU CORNEA

SÎNT UNII CĂRORA LE PLACE MAI MULT SĂ MUNCESCĂ...

, IAR ALȚII CĂRORA LE PLACE MAI MULT SĂ STEA

